

Arrest

nr. 103 397 van 24 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 24 december 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat L. LUYTENS, die tevens verzoekster vertegenwoordigt, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker, A. U.

“A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Oezbeekse etnische origine. U werd geboren op 27 december 1981 in Przhevalsk (provincie Issyk-Kul, Kirgizië).

In 2000 huwde u traditioneel en op 1 september 2009 officieel met Z. M. (O.V. X), een Kirgizisch staatsburger van gemengde Oeigoers-Oezbeekse origine. U en uw vrouw hebben steeds in Karakol (toenmalige Przhevalsk, provincie Issyk-Kul, Kirgizië) gewoond.

In Kirgizië volgde u hoger onderwijs in internationale betrekkingen en jurisprudentie.

Na het afronden van uw studies in 2005 trachtte u werk te vinden dat aansloot bij uw studies. Omwille van uw Oezbeekse origine werd u echter nergens aangenomen.

Datzelfde jaar baatte u vervolgens een eetcafé uit op een markt in het centrum van Karakol.

Waar u aanvankelijk geen problemen kende in uw café werd u eind 2007, begin 2008 regelmatig geconfronteerd met lastige klanten die er ruzie maakten, met elkaar vochten en weigerden te betalen. Wanneer u in zulke gevallen de politie opriep namen zij de lastige, dronken klanten mee, maar lieten zij hen vervolgens weer vrij waarna zij kwaad terugkeerden naar uw café, omdat u de politie had opgeroepen.

Soms werd u ook door uw klanten geslagen. Soms weigerde de politie ter plaatse te komen en raadde u aan zelf een persoon in dienst te nemen die voor uw veiligheid zou instaan.

Een zekere N. of N. bood u ook aan u tegen deze problemen te beschermen in ruil voor geld. U ging akkoord om met deze persoon samen te werken en sindsdien zorgde hij ervoor dat u geen problemen meer kende met lastige klanten.

Na een maand voor u te hebben gewerkt tegen een afgesproken bedrag, vroeg N. (of N.) u plots 350.000 dollar aan hem te betalen, waarna u hem nooit meer zou moeten vergoeden. Om hem dit bedrag uit te betalen ging u een lening aan bij de bank.

Een jaar later vroeg N. u echter opnieuw 350.000 dollar te betalen. Hij zei dat indien u probleemloos verder wilde werken u hem ieder jaar dit bedrag diende te betalen. Omdat u meende dat hij een machtige persoon was (u zag hem soms in het bijzijn van mensen in uniform) ging u uiteindelijk akkoord. U verkocht uw auto waardoor u hem het gevraagde bedrag kon betalen en verder uw café zonder problemen kon uitbaten.

Na de revolutie in april 2010 zag u N. niet zo vaak meer en na de onlusten in Osj in juni 2010 verdween hij. U zag hem niet meer en kon hem telefonisch niet meer bereiken.

Tot twee weken na de onlusten in Osj in juni 2010 hebt u uw eetcafé niet geopend uit veiligheidsoverwegingen.

Toen u terug opende in juli 2010 vond er een huiszoeking plaats in uw café die werd uitgevoerd door mensen in burgerkledij die zich legitimeerden als behorend tot een speciaal comité. Nadien namen ze u mee naar u thuis waar ze ook een controle wilden uitvoeren. Ze waren op zoek naar illegale munitie of pamfletten. U moest hen tevens 500 dollar betalen opdat ze niet valselijk zouden beweren iets bezwarends bij u thuis te hebben aangetroffen. U ging vervolgens met hen tot bij uw ouders die hen het bedrag betaalden, waarna ze nog een huiszoeking uitvoerden bij u thuis en ten slotte weggingen waarop u hen niet meer hebt gezien. Van uw kennissen vernam u dat ook andere handelaars net als u werden benaderd door deze personen.

Na de aanstelling van de nieuwe (interim)regering volgend op de gebeurtenissen in Osj in juni 2010 dienden u alsook alle andere handelaars, marktkramers en caféuitbaters van verschillende etnische origine maandelijks geld te betalen aan medewerkers van patrouillediensten die een oogje in het zeil hielden in de stad en jullie werkplaatsen bewaakten, waar jullie ook akkoord mee gingen.

Nadat uw veiligheidsmedewerker N. na de onlusten in Osj in juni 2010 verdween kreeg u echter opnieuw te maken met lastige klanten in uw café.

Zo werd u sinds augustus 2010 bezocht door vier personen van Kirgizische afkomst, onder wie één persoon die zich voorstelde als B.. Ze kwamen eten in uw café en vielen daarbij u, uw serveersters en andere klanten lastig.

Eind augustus, begin september 2010 diende u een klacht in tegen deze vier personen bij de politie van Karakol. Daar lachte men u echter uit en uw klacht werd niet aanvaard.

Twee dagen later kwam een koerier van de stedelijke rechtbank van Karakol naar uw café waar hij u meedeelde dat u zich bij hen diende te melden, wat u diezelfde dag deed. Op de stedelijke rechtbank raadde een medewerker u af klacht in te dienen omdat u op deze manier een etnisch conflict zou aanwakkeren. Tevens deelde deze persoon u mee dat de vier personen tegen wie u een klacht probeerde in te dienen nu zelf een klacht tegen u hadden ingediend, omdat u hen geen vers voedsel zou hebben geserveerd en hen minder goed zou hebben bediend in vergelijking met klanten van Oezbeekse of Oeigoerse etnische origine. U diende hiervoor ter plaatse op de rechtbank een morele schadevergoeding te betalen van 5000 SOM.

Twee dagen later, tussen 10 en 15 september 2010, kwamen uw belagers opnieuw naar uw café en eisten dat u uw café aan hen zou overdragen en voor hen zou werken, wat u weigerde. Vervolgens eisten ze dat u hen 5000 dollar zou betalen. Toen u ook dit weigerde richtte één van hen een pistool tegen uw hoofd en dreigde u te vermoorden.

Hierop beloofde u hen de volgende dag het bedrag te betalen, wat u echter niet van plan was.

De volgende dag, op 15 september 2010, wachtten zij u op in uw café, waar u zich zelf voor hen verscholen hield. Ze verplichtten uw serveersters u op te roepen en dwongen uw vrouw, die toen ook in het café aanwezig was, in hun wagen te stappen om u samen te gaan zoeken. Omdat uw serveersters en andere klanten in het café protesteerden lieten ze uw vrouw echter gaan en gingen ze uiteindelijk weg.

Diezelfde dag vielen vier gemaskerde personen 's avonds bij u thuis binnen, waar u, uw vrouw en uw kinderen aanwezig waren, die hetzelfde bedrag van 5000 dollar eisten. Omdat ze u ernstig sloegen betaalde u hen met uw spaargeld.

Vervolgens verhuisde u meteen met uw gezin naar uw ouders. Uw café werd niet meer geopend.

Na twee of drie dagen kwamen de vier personen die u sinds augustus 2010 lastig vielen in uw café ook bij uw ouders langs. Ze eisten dat u uw café zou heropenen en bedreigden u. Na dit bezoek doken u en uw gezin onder in een buitenverblijf ('datsja') van een kennis.

Twee of drie dagen later meldden uw ouders en uw schoonouders jullie dat er brand werd gesticht in uw café. Tevens werden uw ouders en uw schoonouders bezocht door mensen in burgerkledij die op zoek waren naar jullie.

Op 11 oktober 2010 vertrok u samen met uw gezin per minibus van Bishkek (Kirgizië) naar Almaty (Kazachstan), van waar jullie per trein via Moskou (Rusland) naar Brest (Wit-Rusland) reisden.

In Brest ontmoetten jullie een persoon die jullie reis verder regelde en aan wie jullie jullie Kirgizische internationale paspoorten, waar tevens jullie Kirgizische identiteitskaarten in zaten, dienden af te geven opdat deze bij een grenscontrole niet ontdekt konden worden en jullie in dit geval niet konden worden teruggestuurd.

Vanuit Brest reisden u met uw ene dochter en uw vrouw met uw andere dochter, verstopt in de laadruimte van twee vrachtwagens, verder.

Op deze manier kwam u Polen binnen, waar u uw vrouw en uw andere dochter opnieuw ontmoette en jullie opnieuw samen met een minibus doorreisden naar België, waar jullie aankwamen op 20 oktober 2010 en dezelfde dag een asielaanvraag indienden.

Tien dagen na uw vlucht uit uw herkomstland werden uw ouders alsook uw schoonouders bezocht door mensen die op zoek waren naar jullie. Nadien werden uw ouders nog enkele keren door dergelijke personen bezocht waarvan de laatste keer twee tot drie maanden geleden was.

Ter staving van jullie asielaanvraag leggen u en uw vrouw volgende documenten voor: de Kirgizische geboorteaktes van u, uw vrouw en uw kinderen, uw huwelijksakte, uw rijbewijs, uw diploma, een verslag van het World Uyghur Congress (WUC) over de situatie van etnische Oeigoeren in Centraal-Aziatische staten dd. 12/2010, documentatie over de situatie van de Oezbeken in Kirgizië sinds de etnische conflicten in juni 2010, een brief aangaande u en uw vrouw van 'L'association des Ouïghours de Belgique' en een brief aangaande u en uw vrouw van de voorzitter van het WUC, Rebiya Kadeer.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij uw administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat in het noorden van Kirgizië, waar u vandaan komt, geen sprake was van grootschalige interetnische clashes tussen Kirgiezen en Oezbeken zoals deze in Osj en Djalalabad in juni 2010. Hoewel ook in het noorden een nationalistisch gevoel leeft, wat op individueel niveau kan uitmonden in daden van vervolging, heeft dit niet geleid, noch leidt dit actueel tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oezbeken.

Daarom kunnen de loutere Oezbeekse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Kirgizië problemen had met personen van Kirgizische etnische origine die amok maakten in het café dat u uitbaatte, u afpersten en u dwongen uw café aan hen over te dragen.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral bleef u onaannemelijk vaag en dient in uw hoofde een manifest gebrek aan interesse te worden vastgesteld in verband met het verdere verloop van uw problemen.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal te vermoeden dat in het pand waar u uw café uitbaatte – gelet op de goede ligging van het pand – sinds uw vertrek uit uw herkomstland een ander café wordt uitgebaat door andere personen (CGVS I, p. 9).

Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u van uw ouders had vernomen dat er sinds uw vertrek daadwerkelijk andere mensen in het pand werken.

U wist echter niet met zekerheid of er nog steeds een (eet)café wordt uitgebaat, hoewel u vermoedde van wel. U wist verder hoegenaamd niet door wie het pand nu wordt gebruikt. Zo wist u niet of B. en diens handlangers uw pand nu gebruiken en uw zaak hebben overgenomen, noch of eventuele andere mensen die het pand nu gebruiken gelijkaardige problemen als u ondervinden met dezelfde personen.

U hebt ook geenszins geïnformeerd naar wat er met uw zaak is gebeurd. U verklaarde aan niemand te hebben gevraagd dit te achterhalen, omdat u uw naasten niet in gevaar wil brengen (CGVS II, p. 5-6; CGVS vrouw, p. 9, 18).

Deze uitleg overtuigt echter niet.

Aangezien uw problemen die u ertoe hebben aangezet uw land uit te vluchten hun oorsprong vinden in het pand waar u uw eetcafé uitbaatte, en uw belagers eisten dat u uw café aan hen zou overdragen, en dit bijgevolg de kern van uw asielrelaas raakt, is het niet aannemelijk dat u niet weet wat er na uw vertrek uit uw herkomstland met het pand is gebeurd en u bijgevolg niet op de hoogte bent van het verdere verloop van uw problemen, laat staan dat u geen enkele poging hebt ondernomen om hier meer informatie over te verkrijgen.

Verder verklaarde u dat twee of drie dagen nadat jullie gingen onderduiken jullie van uw ouders en schoonouders vernamen dat er brand gesticht werd in uw café.

In dit verband is het opmerkelijk dat u niet wist hoe de brand werd aangestoken. U verklaarde wel dat de schade beperkt was en dat de brand gedoofd werd door plaatselijke jongeren. U wist echter niet of een expertise uitgevoerd werd naar de oorzaak van de brand, noch wist u met zekerheid of de brandweer toen ter plaatse kwam (CGVS I, p. 8-9; CGVS II, p. 6).

U verklaarde verder dat uw ouders omwille van de brand een schadevergoeding dienden te betalen aan de eigenaar van het pand, doch wist u niet of zij deze dan wel betaald hadden (CGVS II, p. 5-6). U verklaarde zelf niet de eigenaar van het pand waar u uw café uitbaatte te hebben verwittigd dat u het pand niet langer zou huren.

U verklaarde dat uw ouders zich met uw zaak bezig hielden na uw vertrek, doch wist u niet of iemand überhaupt de eigenaar van het pand had ingelicht over het feit dat u uw café niet langer zou uitbaten (CGVS II, p. 7).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, alsook de ernst van de door u verklaarde vrees ten opzichte van uw herkomstland in belangrijke mate onderuit gehaald.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft met betrekking tot de identiteit van uw vervolgers.

Zo bent u niet op de hoogte van de volledige namen van de vier personen die u sinds augustus 2010 in uw café lastig vielen, uw zaak wilden overnemen, geld van u afpersten en vermoedelijk betrokken waren bij de inval van gemaskerde personen bij u thuis midden september 2010. U kende enkel de voornaam van de kopman van deze groep die zich voorstelde als 'B.'

Dit is des te opmerkelijk aangezien u eind augustus, begin september 2010 een klacht tegen hen probeerde in te dienen bij de politie van Karakol, waarna u zich diende te melden bij de stedelijke rechtbank waar u werd meegedeeld dat ook zij een klacht tegen u hadden ingediend waar u vervolgens een morele schadevergoeding voor diende te betalen (CGVS I, p. 19, 22, 24-25; CGVS II, p. 3, 6).

U wist evenmin van waar uw belagers afkomstig waren, noch waarmee zij zich precies bezig hielden en of zij enige connectie hadden met de overheidsdiensten.

Behoudens rondvraag te hebben gedaan bij andere mensen, die bovendien eveneens door deze personen werden afgeperst, hebt u geen verdere stappen ondernomen om te achterhalen wie uw belagers precies zijn.

U wist verder niet met zekerheid of andere handelaars, marktkramers of caféuitbaters net als u stappen hadden ondernomen tegen deze vier personen met wie ook zij problemen kenden (CGVS I, p. 22-23, CGVS II, p. 3, 6).

Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat de vervolgingsdadende van deze vier personen uitgingen daadwerkelijk dé kern van uw problemen uitmaakten, is het weinig geloofwaardig dat u geen bijkomende informatie kan verschaffen over de identiteit en de precieze activiteiten van uw belagers; temeer als uit uw verklaringen blijkt dat u naar de politie zou gestapt zijn om uw problemen met hen te melden en u er te horen kreeg dat zij tegen u een klacht hadden ingediend, waarna u verplicht werd ter plaatse een morele schadevergoeding te betalen.

Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij gedetailleerdere verklaringen kan afleggen over wie de vervolgers zijn voor wie hij uiteindelijk uit zijn land van herkomst gevlucht is of op zijn minst ernstige pogingen onderneemt om zich daarover beter te informeren, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Dit is in casu niet het geval, waardoor de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze ondermijnd wordt.

Voorts herinnerde u zich noch de naam, noch de functie van de persoon die u sprak bij de stedelijke rechtbank en die u meedeelde dat uw belagers een klacht tegen u hadden ingediend omwille van gebrekkige bediening waarvoor u ter plaatse een morele schadevergoeding van 5000 SOM diende te betalen (CGVS, p. 19, 24-25; CGVS II, p. 6).

Bovendien wist u niet of uw belagers wel effectief een klacht tegen u hadden ingediend waardoor u verplicht werd bij de rechtbank deze schadevergoeding te betalen en u hebt dit ook geenszins trachten te achterhalen, wat gezien uw profiel (u behaalde een diploma in de jurisprudentie) verbazing wekt (CGVS I, p. 25; CGVS II, p. 7).

Daar ook deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, of hierover minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Daarenboven werden enkele ongerijmdheden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw.

Zo verklaarden u en uw vrouw dat u tijdens de inval bij jullie thuis door jullie gemaskerde belagers werd geslagen.

Gevraagd naar eventuele zichtbare verwondingen op uw gelaat ten gevolge van dit geweld, antwoordde u dat u er enkel een kneuzing net onder uw (linker)oog aan over hield en daarnaast geen andere verwondingen (CGVS II, 4).

Uw vrouw verklaarde echter dat u toen een blauwe plek op uw (rechter)kaak alsook een gescheurde lip opliep (CGVS vrouw, p. 17).

Toen u werd gewezen op de verklaring van uw vrouw dat u er een gescheurde lip aan over hield, antwoordde u dat u toen in shock verkeerde en niet zozeer op uw verwondingen had gelet (CGVS II, p. 4).

Het is echter weinig overtuigend dat u zich een dergelijke zichtbare verwonding ten gevolge van dit geweld niet zou herinneren, waardoor deze ongerijmdheid dan ook overeind blijft.

Voorts verklaarde u dat uw schoonouders voor jullie vlucht uit uw herkomstland, toen u en uw gezin onderdoken in een buitenverblijf bij een kennis, werden bezocht door mensen die op zoek waren naar jullie. Verder wist u dat uw schoonouders ook tien dagen na jullie vlucht (met name in oktober 2010) uit uw herkomstland door dergelijke personen werden bezocht (CGVS I, p. 4-5, CGVS II, p. 4).

Uw vrouw verklaarde echter dat haar ouders nog vijf maanden geleden (dus anno 2012) door mensen werden bezocht die op zoek waren naar jullie (CGVS vrouw, p. 4-5).

Het is uiterst opmerkelijk dat u hier niet van op de hoogte bleek te zijn.

Eveneens is het merkwaardig dat uw vrouw verklaarde dat haar ouders enkel na jullie vlucht uit het land door mensen werden bezocht die op zoek waren naar jullie en niet toen jullie zich nog in het land bevonden (CGVS vrouw, p. 4), wat immers geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaring dat uw schoonouders reeds toen jullie nog ondergedoken leefden in een buitenverblijf bezocht werden door dergelijke personen (CGVS I, p. 5; CGVS II, p. 4).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Tevens werden enkele tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw voorgaande verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal.

Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat nadat u eind augustus, begin september 2010 een klacht indiende tegen uw belagers bij de politie van Karakol en u vervolgens door de stedelijke rechtbank werd opgeroepen waar u een morele schadevergoeding aan uw belagers diende te betalen, zij vervolgens eisten dat u uw café aan hen zou overlaten en voor hen zou werken (CGVS I, p. 19-20).

Op de DVZ verklaarde u daarentegen dat deze vier personen van Kirgizische etnische afkomst in augustus 2010 eisten dat u uw café aan hen zou overlaten en u nadat u dit weigerde lastigvielen in uw café waarna u eind augustus 2010 een klacht indiende tegen hen en vervolgens begin september 2010 door de rechtbank werd opgeroepen. Hierna bleven zij u lastigvallen in uw café (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5).

Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring op de DVZ, antwoordde u dat u toen misschien iets omgekeerd hebt verteld en dat de feiten zijn zoals u ze tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal weergaf (CGVS I, p. 23), waardoor deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel bevestigd wordt. Tevens verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw belagers, nadat u zich begin september 2010 bij de stedelijke rechtbank had gemeld, tussen 10 en 15 september 2010 eisten dat u hen 5000 dollar zou betalen. Toen u ook dit weigerde richtte één van hen een pistool tegen uw hoofd en dreigde u te vermoorden. Hierop beloofde u hen de volgende dag het bedrag te betalen, wat u echter niet van plan was.

De volgende dag, op 15 september 2010, wachtten zij u op in uw café, waar u zich zelf voor hen verscholen hield. Vervolgens dwongen ze uw vrouw, die toen ook in het café aanwezig was, in hun wagen te stappen om u samen te zoeken. Omdat uw serveersters en andere klanten in het café protesteerden lieten ze uw vrouw echter gaan en gingen ze uiteindelijk weg (CGVS I, p. 19-20, CGVS II, p. 3).

Op de DVZ gaf u deze feiten echter in een andere volgorde weer.

Zo verklaarde u er dat uw belagers u verder lastigvielen in uw café nadat u door de rechtbank werd opgeroepen waar u een morele schadevergoeding diende te betalen. Zo trachtten zij enkele dagen

hierna uw vrouw mee te nemen, hoewel dit mislukte. Nóg enkele dagen hierna eisten zij vervolgens een bedrag van 5000 dollar van u.

Deze laatste versie kan echter niet in overeenstemming worden gebracht met uw weergave van de feiten tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, met name dat uw belagers uw vrouw trachtten mee te nemen nadat zij 5000 dollar van u hadden geëist, en juist omdat u toen niet aanwezig was in uw café om hen dit bedrag zoals afgesproken te overhandigen (CGVS I, p. 19-20).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegde waaruit zou kunnen blijken dat u effectief een zelfstandige uitbater was van een eetcafé in Kirgizië, en in welke periode u uw zaak hebt uitgebaat.

Hoewel u beweerde dat u zelfstandig een eetcafé uitbaatte in een pand dat u op de markt huurde, kon u geen enkel document aanbrengen om dit te staven.

U verklaarde geen enkel document van uw café in uw bezit te hebben daar u uw zaak immers niet op een officiële, legale manier uitbaatte. U verklaarde echter wel belastingen aan de staat alsook allerlei verzekeringen verbonden aan uw café te hebben betaald.

U verklaarde uw belastingen – wat normaliter officiële heffingen zijn – en verzekeringen contant te betalen, en dat deze niet officieel geregistreerd werden (CGVS I, p. 7-8).

Wat er ook van zij, legde u niet het minste begin van bewijs voor dat aantoonde dat u als caféuitbater werkte. Er kan gedacht worden aan boekhoudkundige stukken die u voor uzelf opmaakte, papieren aangaande uw aankopen in functie van uw café, foto's, of gelijk welk ander document dat verband houdt met uw zakelijke activiteiten.

U verklaarde alles wat u had van het café te hebben achtergelaten, omdat u er toen niet over had nagedacht dat zulke documenten nodig konden zijn (CGVS I, p. 12).

Deze uitleg is weinig overtuigend.

Het is immers opmerkelijk dat u, die besloot uw land uit te vluchten om zich vervolgens te beroepen op internationale bescherming, geen poging ondernam om alsnog dergelijke belangwekkende documenten te bemachtigen voor uw vertrek, noch na uw aankomst in België, temeer aangezien u in de loop van de asielprocedure herhaaldelijk werd gewezen op het belang van bewijsstukken (CGVS vragenlijst; CGVS convocatie; CGVS I, p. 12).

Er moet immers benadrukt worden dat het feit dat u geen enkel bewijsstuk voorlegt over uw professionele activiteiten in uw geval wel degelijk relevant is.

U verklaarde immers dat u als zelfstandige ondernemer van Oezbeekse origine werd lastiggevalen door uw belagers van Kirgizische etnische afkomst, die eisten dat u uw café aan hen zou overlaten en u afpersten (CGVS I, p. 19-21).

Het Commissariaat-generaal meent dan ook dat het gebrek aan relevante bewijsstukken over uw beroepsactiviteiten, terwijl deze wel degelijk kunnen worden verwacht, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig hypothekeert.

Verder verklaarde u dat in 2008 een zekere N. of N. u aanbood uw problemen met lastige klanten in uw café te verhelpen in ruil voor geld. U ging akkoord om met deze persoon samen te werken en sindsdien zorgde hij ervoor dat u geen problemen meer kende met lastige klanten. Na een maand voor u te hebben gewerkt tegen een afgesproken bedrag, vroeg deze persoon u echter plots hem 350.000 dollar te betalen, waarna u hem nooit meer zou moeten vergoeden. Om hem dit bedrag uit te betalen ging u een lening aan bij de bank.

Een jaar later vroeg hij u echter opnieuw 350.000 dollar te betalen. Hij zei bovendien dat indien u probleemloos verder wilde werken, u hem ieder jaar dit bedrag diende te betalen. Omdat u meende dat hij een machtige persoon was (u zag hem soms in het bijzijn van mensen in uniform) ging u uiteindelijk akkoord. U verkocht uw auto waardoor u hem het gevraagde bedrag kon betalen en kon verder uw café zonder problemen uitbaten.

Na de revolutie in april 2010 zag u N. niet zo vaak meer en na de onlusten in Osj in juni 2010 verdween hij. U zag hem niet meer en kon hem telefonisch niet meer bereiken.

Na de verdwijning van N. ondervond u opnieuw problemen met lastige klanten in uw café, in het bijzonder sinds augustus 2010, toen uw vier belagers voor wie u uw land bent ontvlucht u in uw café benaderden (CGVS, p. 14-16, 19).

Ook aangaande uw samenwerkingsverband met deze N. slaagde u er niet in enig begin van bewijs voor te leggen dat aantoonde dat deze persoon in stond voor de veiligheid in uw café, doch hiervoor buitenproportionele bedragen van u eiste.

Zo legt u geen enkel begin van bewijs voor dat aantoonde dat u een lening van 350.000 dollar aanging bij de bank om N. uit te betalen, hoewel u verklaarde hier wel documenten van te bezitten (CGVS I, p. 15).

Evenmin kan u documenteren dat u uw auto verkocht, evenzeer om N. uit te betalen (CGVS I, p. 16).

Bovendien wist u niet waar deze persoon zich precies mee bezig hield, hoewel u meende dat hij een machtige persoon was (CGVS I, p. 16).

Hoe dan ook verklaarde u dat deze persoon na de onlusten in Osj in juni 2010 verdween, waarna u niets meer van hem hebt vernomen, en uit uw verklaringen blijkt niet dat het feit dat hij buitenproportionele bedragen van u eiste deel uitmaakt van de reden van uw vlucht.

U verklaarde daarentegen dat uw problemen die de aanleiding vormden van uw vlucht uit Kirgizië aanvingen toen N. verdween en hij u bijgevolg geen bescherming meer kon bieden (CGVS I, p. 14-16, 19).

Uit het bovenstaande blijkt echter dat er ook ernstig getwijfeld kan worden aan de waarachtigheid van deze door u aangehaalde problemen.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan jullie reisweg van Kirgizië naar België.

Zo verklaarden jullie per minibus van Bishkek (Kirgizië) naar Almaty (Kazachstan) te hebben gereisd, van waar jullie per trein via Moskou (Rusland) naar Brest (Wit-Rusland) doorreisden. In Brest ontmoetten jullie een persoon die jullie reis verder regelde en aan wie jullie jullie Kirgizische internationale paspoorten, waar tevens jullie Kirgizische identiteitskaarten in zaten, dienden af te geven opdat deze bij een grenscontrole niet ontdekt konden worden en jullie in dit geval niet konden worden teruggestuurd. Vanuit Brest reisden u met uw ene dochter en uw vrouw met uw andere dochter, verstoppt in de laadruimte van twee vrachtwagens, verder.

Op deze manier kwam u Polen binnen, waar u uw vrouw en uw andere dochter opnieuw ontmoette en jullie opnieuw samen met een minibus doorreisden naar België (CGVS, p. 10-11, 13-14; CGVS vrouw, p. 10-11).

Jullie waren niet in het bezit van een geldig reisdocument om de Schengenzone binnen te komen en jullie werden onderweg van Wit-Rusland naar België niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 10-12, CGVS vrouw, p. 10-11).

Deze verklaring is weinig aannemelijk.

Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strenge paspoortcontroles worden uitgevoerd, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze.

Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan de verklaring van u en uw vrouw dat jullie de EU zouden zijn binnengekomen, verstoppt in de laadruimte van een vrachtwagen, zonder gevonden te worden (CGVS, p. 10-12, CGVS vrouw, p. 10-11).

In dit verband is het evenmin aannemelijk dat uw vrouw verklaarde niet te weten waar zij, verstoppt in de laadruimte van een vrachtwagen, de EU is binnen gekomen en in welk land jullie vervolgens opnieuw samen met een minibus verder reisden (CGVS vrouw, p. 11).

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat jullie jullie Kirgizische internationale paspoorten, waarvan jullie verklaarden deze te hebben afgegeven aan een tussenpersoon in Brest (CGVS, p. 10-11; CGVS vrouw, p. 10), bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door jullie verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit uw land vertrokken zijn (uit de geboorteaktes van uw twee oudste kinderen valt af te leiden dat hen op 5 juli 2010, oftewel voordat uw problemen met de vier Kirgizische mannen uitbraken, een internationaal paspoort werd uitgereikt, wat erop wijst dat u toen reeds plannen maakte om met uw gezin uw land te verlaten) of de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden.

Dit vermoeden wordt bovendien versterkt daar uw vrouw tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar internationaal paspoort.

Zo verklaarde uw vrouw tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal een Kirgizisch internationaal paspoort te hebben gehad dat zij eveneens had afgegeven aan de tussenpersoon die jullie in Brest ontmoetten (CGVS vrouw, p. 9-11).

Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde uw vrouw daarentegen nooit een reispaspoort te hebben gehad (DVZ vrouw, verklaring, vraag 21).

Toen zij op haar eerdere verklaring op de DVZ werd gewezen, antwoordde uw vrouw zich niet te herinneren of zij dit toen had verklaard (CGVS vrouw, p. 9), waardoor deze tegenstrijdigheid overeind blijft.

Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Tot slot zij opgemerkt dat u en uw vrouw verklaarden in Kirgizië omwille van jullie etnische origine discriminatie te ondervinden, voornamelijk in de vorm van verbale uitlatingen.

In dit verband verklaarde u dat u als persoon van Oezbeekse etnische afkomst werd uitgesloten op de arbeidsmarkt om een beroep uit te oefenen dat aansloot bij uw studies, zijnde advocatuur of een functie bij een overheidsdienst, toen u meteen na uw studies in 2005 in deze sectoren naar werk zocht. Omwille

hiervan zocht u een ander soort werk en startte u datzelfde jaar nog uw eetcafé op (CGVS I, p. 6; CGVS vrouw, p. 18).

Wat betreft deze beledigingen en discriminatie jegens u en uw vrouw, verwijzend naar uw etnische origine, dient te worden opgemerkt dat deze, hoe laakbaar zij ook mogen wezen, niet kunnen worden beschouwd als een ernstig gevaar voor uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, dat hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, geen systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van etnische minderheden als Oezbeken of Oeigoeren in het noorden van Kirgizië werd vastgesteld.

Hoewel niet wordt betwist dat u als etnische Oezbeek moeilijker toegang had tot een beroep dat aansloot bij uw studies, zoals de advocatuur of een functie bij een overheidsdienst, blijkt uit uw verklaringen dat u enkel anno 2005 naar een dergelijke baan hebt gezocht en u er in datzelfde jaar wel in slaagde een eigen zaak te starten, waardoor bijgevolg niet kan besloten worden dat u als etnische Oezbeek systematisch van de hele arbeidsmarkt zou worden uitgesloten.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u en uw vrouw in het kader van jullie asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande conclusie kunnen wijzigen.

De Kirgizische geboorteaktes van u, uw vrouw en uw kinderen, uw huwelijksakte, uw rijbewijs, en uw diploma bevatten louter informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezin, uw huwelijk en uw opleiding, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

De inhoud van de documentatie over de situatie van de Oezbeken in Kirgizië sinds de etnische conflicten in juni 2010 wordt evenmin betwist.

In deze artikelen wordt echter niet specifiek naar u of de door u ingeroepen vervolgingsfeiten verwezen, en zij bevatten louter algemene informatie over de gebeurtenissen in Kirgizië in juni 2010 en de situatie van de Oezbeekse minderheid sinds deze gebeurtenissen. Ik verwijs in dit verband nog eens naar de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd (die eveneens enkele artikelen bevat die u in het kader van uw asielaanvraag voorlegt), en waaruit blijkt dat, hoewel ook in het noorden een nationalistisch gevoel leeft, wat op individueel niveau kan uitmonden in daden van vervolging, er in deze regio actueel geen sprake is van een systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oezbeken.

Aangaande het verslag van het World Uyghur Congress (WUC) over de situatie van etnische Oeigoeren in Centraal-Aziatische staten dd. 12/2010 en een brief aangaande u en uw vrouw van de voorzitter van het WUC, Rebiya Kadeer (die overigens verkeerdelijk schrijft dat u van Oeigoerse afkomst zou zijn), waarin wordt verwezen naar de preciaire situatie van Oeigoeren in Kirgizië en andere Aziatische landen, dient te worden opgemerkt dat de inhoud van deze documenten vooral betrekking zou kunnen hebben op uw vrouw, die immers van gemengde Oeigoers-Oezbeekse origine is.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan eveneens een kopie bij uw administratieve dossier is gevoegd, blijkt nu dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren.

Daarom kunnen de loutere Oeigoerse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

In de brief aangaande u en uw vrouw van 'L'association des Ouïghours de Belgique', wordt ten slotte vermeld dat u en uw vrouw ook actief deelnamen aan manifestaties en andere activiteiten van deze organisatie in België.

Dat u en uw vrouw, zoals u bovendien zelf verklaarde, actief deelnamen aan activiteiten en manifestaties in België om de belangen van de Oeigoeren te verdedigen, wordt niet in twijfel getrokken, doch blijkt nergens uit uw verklaringen dat deze activiteiten verband houden met uw terugkeervrees (CGVS I, p. 13).

Zij terloops nog eens benadrukt dat uit hetgeen hieraan voorafgaat duidelijk blijkt dat u, noch uw vrouw, uw asielrelaas aannemelijk wist te maken.

Daar uw echtgenote, Z. M. (O.V. 6.707.916), haar asielaanvraag volledig verbindt aan dat van u (CGVS, p. 21; CGVS vrouw, p. 6), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster, Z. M.

“A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van gemengde Oezgoers-Oezbeekse origine. U werd geboren op 21 maart 1983 in Przhevalsk (provincie Issyk-Kul, Kirgizië).

In 2000 huwde u traditioneel en op 1 september 2009 officieel met A. U. (O.V 6.707.619), een Kirgizisch staatsburger van Oezbeekse origine. U en uw man hebben steeds in Karakol (het toenmalige Przhevalsk, provincie Issyk-Kul, Kirgizië) gewoond.

Sinds 2005 baatte uw man een eetcafé uit op een markt in het centrum van Karakol, waarbij u hem soms hielp. Na enkele jaren werden u en uw man in zijn café regelmatig geconfronteerd met lastige klanten. Een zekere N. of N. bood uw man aan deze problemen te verhelpen in ruil voor geld. Jullie gingen akkoord om met deze persoon samen te werken en sindsdien zorgde hij ervoor dat jullie geen problemen meer kenden met lastige klanten. N. dwong jullie na enige tijd hem echter grotere sommen geld te vergoeden voor zijn werk. Na de onlusten in Osj in juni 2010 verdween N. echter en vernamen jullie niets meer van hem.

Toen uw man het café enkele weken na de conflicten in Osj in juni 2010 heropende vond er een huiszoeking plaats die werd uitgevoerd door mensen die zich legitimeerden als behorend tot een speciaal comité. Ze voerden ook een huiszoeking uit bij u thuis, waar u toen niet aanwezig was, en uw moest hen geld betalen betalen opdat ze niet valselijk zouden beweren iets bezwarends bij jullie thuis te hebben aangetroffen.

Nadat jullie veiligheidsmedewerker N. na de onlusten in Osj in juni 2010 verdween kregen u en uw man opnieuw te maken met lastige klanten in jullie café. Zo werd uw man er sinds augustus 2010 bezocht door vier personen van Kirgizische afkomst, onder wie één persoon die zich voorstelde als B.. Ze kwamen eten in het café en vielen daarbij jullie, jullie serveersters en andere klanten lastig. Eind augustus, begin september 2010 diende uw man een klacht in tegen deze vier personen. Deze klacht werd echter niet aanvaard. Nadien werd uw man door de rechtbank van Karakol opgeroepen, waarna hij zich er ging melden. Op de rechtbank werd aan uw man meegedeeld dat de vier personen tegen wie hij een klacht probeerde in te dienen nu zelf een klacht tegen hem hadden ingediend, omdat hij hen geen vers voedsel zou hebben geserveerd en hen minder goed zou hebben bediend. Uw man diende hiervoor ter plaatse op de rechtbank een morele schadevergoeding te betalen van 5000 SOM. Enkele dagen later kwamen jullie belagers opnieuw naar jullie café en eisten dat uw man het café aan hen zou overlaten en dat jullie in dienst voor hen zouden werken, wat uw man weigerde. Vervolgens eisten ze dat uw man hen 5000 dollar zou betalen. De volgende dag, op 15 september 2010, wachtten zij uw man op in het café, waar u toen aanwezig was en waar uw man zich voor hen verscholen hield.

Ze dwongen u brutaal in hun wagen te stappen om samen naar uw man te gaan zoeken. Omdat uw serveersters en andere klanten in het café protesteerden lieten ze u echter gaan en gingen ze uiteindelijk weg. Diezelfde dag vielen vier gemaskerde personen 's avonds bij u thuis binnen, waar u, uw man en uw kinderen aanwezig waren, die hetzelfde bedrag van 5000 dollar eisten. Omdat ze uw man ernstig sloegen betaalde hij hen. Vervolgens verhuisden jullie diezelfde avond naar uw schoonouders. Het café werd niet meer geopend. Na twee of drie dagen kwamen de vier personen die jullie sinds augustus 2010 lastig vielen in het café ook bij uw schoonouders langs. Ze eisten dat jullie het café zouden heropenen en bedreigden jullie. Na dit bezoek doken jullie onder in een buitenverblijf ('datsja') van een kennis. Twee of drie dagen later meldden uw ouders en uw schoonouders jullie dat er brand werd gesticht in het café. Tevens werden uw schoonouders bezocht door mensen in burgerkledij die op zoek waren naar jullie.

Op 11 oktober 2010 vertrokken jullie samen per minibus van Bishkek (Kirgizië) naar Almaty (Kazachstan), van waar jullie per trein via Moskou (Rusland) naar Brest (Wit-Rusland) reisden. In Brest ontmoetten jullie een persoon die jullie reis verder regelde en aan wie jullie jullie Kirgizische internationale paspoorten, waar tevens jullie Kirgizische identiteitskaarten in zaten, dienden af te geven opdat deze bij een grenscontrole niet ontdekt konden worden en jullie in dit geval niet konden worden teruggestuurd. Vanuit Brest reisden u met uw ene dochter en uw man met uw andere

dochter, verstopt in de laadruimte van twee vrachtwagens, verder, tot een plaats waar u uw man en uw andere dochter opnieuw ontmoette en jullie opnieuw samen met een minibus doorreisden naar België, waar jullie aankwamen op 20 oktober 2010 en diezelfde dag een asielaanvraag indienden.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende en die de aanleiding hebben gevormd tot uw vlucht uit uw herkomstland, verbonden waren met de problemen van uw man, A. U. (O.V 6.707.619) (CGVS, p. 6; CGVS man, p. 21).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, A. U. (O.V 6.707.619), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, A. U. (O.V 6.707.619), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij uw administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat in het noorden van Kirgizië, waar u vandaan komt, geen sprake was van grootschalige interetnische clashes tussen Kirgiezen en Oezbeken zoals deze in Osj en Djalalabad in juni 2010. Hoewel ook in het noorden een nationalistisch gevoel leeft, wat op individueel niveau kan uitmonden in daden van vervolging, heeft dit niet geleid, noch leidt dit actueel tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oezbeken. Daarom kunnen de loutere Oezbeekse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Kirgizië problemen had met personen van Kirgizische etnische origine die amok maakten in het café dat u uitbaatte, u afpersten en u dwongen uw café aan hen over te dragen.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral bleef u onaannemelijk vaag en dient in uw hoofde een manifest gebrek aan interesse te worden vastgesteld in verband met het verdere verloop van uw problemen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal te vermoeden dat in het pand waar u uw café uitbaatte – gelet op de goede ligging van het pand – sinds uw vertrek uit uw herkomstland een ander café wordt uitgebaat door andere personen (CGVS I, p. 9). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u van uw ouders had vernomen dat er sinds uw vertrek daadwerkelijk andere mensen in het pand werken. U wist echter niet met zekerheid of er nog steeds een (eet)café wordt uitgebaat, hoewel u vermoedde van wel. U wist verder hoegenaamd niet door wie het pand nu wordt gebruikt. Zo wist u niet of B. en diens handlangers uw pand nu gebruiken en uw zaak hebben overgenomen, noch of eventuele andere mensen die het pand nu gebruiken gelijkaardige problemen als u ondervinden met dezelfde personen. U hebt ook geenszins geïnformeerd naar wat er met uw zaak is gebeurd. U verklaarde aan niemand te hebben gevraagd dit te achterhalen, omdat u uw naasten niet in gevaar wil brengen (CGVS II, p. 5-6; CGVS vrouw, p. 9, 18). Deze uitleg overtuigt echter niet. Aangezien uw problemen die u ertoe hebben aangezet uw land uit te vluchten hun oorsprong vinden in het pand waar u uw eetcafé uitbaatte, en uw belagers eisten dat u uw café aan hen zou overdragen, en dit bijgevolg de kern van uw asielrelaas raakt, is het niet aannemelijk dat u niet weet wat er na uw vertrek uit uw herkomstland met het pand is gebeurd en u bijgevolg niet op de hoogte bent van het verdere verloop van uw problemen, laat staan dat u geen enkele poging hebt ondernomen om hier meer informatie over te verkrijgen. Verder verklaarde u dat twee of drie dagen nadat jullie gingen onderduiken jullie van uw ouders en schoonouders vernamen dat er brand gesticht werd in uw café. In dit verband is het opmerkelijk dat u niet wist hoe de brand werd aangestoken. U verklaarde wel dat de schade beperkt was en dat de brand gedoofd werd door plaatselijke jongeren. U wist echter niet of een expertise uitgevoerd werd naar de oorzaak van de brand, noch wist u met zekerheid of de brandweer toen ter plaatse kwam (CGVS I, p. 8-9; CGVS II, p. 6). U verklaarde verder dat uw ouders omwille van de brand een schadevergoeding dienden te betalen aan de eigenaar van het pand, doch wist u niet of zij deze dan wel betaald hadden (CGVS II, p. 5-6). U verklaarde zelf niet de eigenaar van het pand waar u uw café uitbaatte te hebben verwittigd dat u het pand niet langer zou huren. U verklaarde dat uw ouders zich met uw zaak bezig hielden na uw vertrek, doch wist u niet of iemand überhaupt de eigenaar van het pand had ingelicht over het feit dat u uw café niet langer zou uitbaten (CGVS II, p. 7). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, alsook de ernst van de door u verklaarde vrees ten opzichte van uw herkomstland in belangrijke mate onderuit gehaald.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft met betrekking tot de identiteit van uw vervolgers. Zo bent u niet op de hoogte van de volledige namen van de vier personen die u sinds augustus 2010 in uw café lastig vielen, uw zaak wilden overnemen, geld van u afpersten en vermoedelijk betrokken waren bij de inval van gemaskerde personen bij u thuis midden september 2010. U kende enkel de voornaam van de kopman van deze groep die zich voorstelde als 'B.'. Dit is des te opmerkelijk aangezien u eind augustus, begin september 2010 een klacht tegen hen probeerde in te dienen bij de politie van Karakol, waarna u zich diende te melden bij de stedelijke rechtbank waar u werd meegedeeld dat ook zij een klacht tegen u hadden ingediend waar u vervolgens een morele schadevergoeding voor diende te betalen (CGVS I, p. 19, 22, 24-25; CGVS II, p. 3, 6). U wist evenmin van waar uw belagers afkomstig waren, noch waarmee zij zich precies bezig hielden en of zij enige connectie hadden met de overheidsdiensten. Behoudens rondvraag te hebben gedaan bij andere mensen, die bovendien eveneens door deze personen werden afgeperst, hebt u geen verdere stappen ondernomen om te achterhalen wie uw belagers precies zijn. U wist verder niet met zekerheid of andere handelaars, marktkramers of caféuitbaters net als u stappen hadden ondernomen tegen deze vier personen met wie ook zij problemen kenden (CGVS I, p. 22-23, CGVS II, p. 3, 6). Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat de vervolgingsdaden die van deze vier personen uitgingen daadwerkelijk dé kern van uw problemen uitmaakten, is het weinig geloofwaardig dat u geen bijkomende informatie kan verschaffen over de identiteit en de precieze activiteiten van uw belagers; temeer als uit uw verklaringen blijkt dat u naar de politie zou gestapt zijn om uw problemen met hen te melden en u er te horen kreeg dat zij tegen u een klacht hadden ingediend, waarna u verplicht werd ter plaatse een morele schadevergoeding te betalen. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij gedetailleerdere verklaringen kan afleggen over wie de vervolgers zijn voor wie hij uiteindelijk uit zijn land van herkomst gevlucht is of op zijn minst ernstige pogingen onderneemt om zich daarover beter te informeren, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Dit is in casu niet het geval, waardoor de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze ondermijnd wordt.

Voorts herinnerde u zich noch de naam, noch de functie van de persoon die u sprak bij de stedelijke rechtbank en die u meedeelde dat uw belagers een klacht tegen u hadden ingediend omwille van gebrekkige bediening waarvoor u ter plaatse een morele schadevergoeding van 5000 SOM diende te betalen (CGVS, p. 19, 24-25; CGVS II, p. 6). Bovendien wist u niet of uw belagers wel effectief een klacht tegen u hadden ingediend waardoor u verplicht werd bij de rechtbank deze schadevergoeding te betalen en u hebt dit ook geenszins trachten te achterhalen, wat gezien uw profiel (u behaalde een diploma in de jurisprudentie) verbazing wekt (CGVS I, p. 25; CGVS II, p. 7). Daar ook deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, of hierover minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Daarenboven werden enkele ongerijmdheden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw. Zo verklaarden u en uw vrouw dat u tijdens de inval bij jullie thuis door jullie gemaskerde belagers werd geslagen. Gevraagd naar eventuele zichtbare verwondingen op uw gelaat ten gevolge van dit geweld, antwoordde u dat u er enkel een kneuzing net onder uw (linker) oog aan over hield en daarnaast geen andere verwondingen (CGVS II, 4). Uw vrouw verklaarde echter dat u toen een blauwe plek op uw (rechter)kaak alsook een gescheurde lip opliep (CGVS vrouw, p. 17). Toen u werd gewezen op de verklaring van uw vrouw dat u er een gescheurde lip aan over hield, antwoordde u dat u toen in shock verkeerde en niet zozeer op uw verwondingen had gelet (CGVS II, p. 4). Het is echter weinig overtuigend dat u zich een dergelijke zichtbare verwonding ten gevolge van dit geweld niet zou herinneren, waardoor deze ongerijmdheid dan ook overeind blijft. Voorts verklaarde u dat uw schoonouders voor jullie vlucht uit uw herkomstland, toen u en uw gezin onderdoken in een buitenverblijf bij een kennis, werden bezocht door mensen die op zoek waren naar jullie. Verder wist u dat uw schoonouders ook tien dagen na jullie vlucht (met name in oktober 2010) uit uw herkomstland door dergelijke personen werden bezocht (CGVS I, p. 4-5, CGVS II, p. 4). Uw vrouw verklaarde echter dat haar ouders nog vijf maanden geleden (dus anno 2012) door mensen werden bezocht die op zoek waren naar jullie (CGVS vrouw, p. 4-5). Het is uiterst opmerkelijk dat u hier niet van op de hoogte bleek te zijn. Eveneens is het merkwaardig dat uw vrouw verklaarde dat haar ouders enkel na jullie vlucht uit het land door mensen werden bezocht die op zoek waren naar jullie en niet toen jullie zich nog in het land bevonden (CGVS vrouw, p. 4), wat immers geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaring dat uw schoonouders reeds toen jullie nog ondergedoken leefden in een buitenverblijf bezocht werden door dergelijke personen (CGVS I, p. 5; CGVS II, p. 4). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Tevens werden enkele tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw voorgaande verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat nadat u eind augustus, begin september 2010 een klacht indiende tegen uw belagers bij de politie van Karakol en u vervolgens door de stedelijke rechtbank werd opgeroepen waar u een morele schadevergoeding aan uw belagers diende te betalen, zij vervolgens eisten dat u uw café aan hen zou overlaten en voor hen zou werken (CGVS I, p. 19-20). Op de DVZ verklaarde u daarentegen dat deze vier personen van Kirgizische etnische afkomst in augustus 2010 eisten dat u uw café aan hen zou overlaten en u nadat u dit weigerde lastigvielen in uw café waarna u eind augustus 2010 een klacht indiende tegen hen en vervolgens begin september 2010 door de rechtbank werd opgeroepen. Hierna bleven zij u lastigvallen in uw café (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring op de DVZ, antwoordde u dat u toen misschien iets omgekeerd hebt verteld en dat de feiten zijn zoals u ze tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal weergaf (CGVS I, p. 23), waardoor deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel bevestigd wordt. Tevens verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw belagers, nadat u zich begin september 2010 bij de stedelijke rechtbank had gemeld, tussen 10 en 15 september 2010 eisten dat u hen 5000 dollar zou betalen. Toen u ook dit weigerde richtte één van hen een pistool tegen uw hoofd en dreigde u te vermoorden. Hierop beloofde u hen de volgende dag het bedrag te betalen, wat u echter niet van plan was. De volgende dag, op 15 september 2010, wachtten zij u op in uw café, waar u zich zelf voor hen verscholen hield. Vervolgens dwongen ze uw vrouw, die toen ook in het café aanwezig was, in hun wagen te stappen om u samen te zoeken. Omdat uw serveersters en andere klanten in het café protesteerden lieten ze uw vrouw echter gaan en gingen ze uiteindelijk weg (CGVS I, p. 19-20, CGVS II, p. 3). Op de DVZ gaf u deze feiten echter in een andere volgorde weer. Zo verklaarde u er dat uw belagers u verder lastigvielen in uw café nadat u door de rechtbank werd opgeroepen waar u een morele schadevergoeding diende te betalen. Zo trachtten zij enkele dagen hierna uw vrouw mee te nemen, hoewel dit mislukte. Nóg enkele dagen hierna eisten zij vervolgens een bedrag van 5000 dollar van u. Deze laatste versie kan echter niet in overeenstemming worden gebracht met uw weergave van de feiten tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, met name dat uw belagers uw vrouw trachtten mee te nemen nadat zij 5000 dollar van u hadden geëist, en juist omdat u toen niet aanwezig was in uw café om hen dit bedrag zoals afgesproken te overhandigen (CGVS I, p. 19-20). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegde waaruit zou kunnen blijken dat u effectief een zelfstandige uitbater was van een eetcafé in Kirgizië, en in welke periode u uw zaak hebt uitgebaat. Hoewel u beweerde dat u zelfstandig een eetcafé uitbaatte in een pand dat u op de markt huurde, kon u geen enkel document aanbrengen om dit te staven. U verklaarde geen enkel document van uw café in uw bezit te hebben daar u uw zaak immers niet op een officiële, legale manier uitbaatte. U verklaarde echter wel belastingen aan de staat alsook allerlei verzekeringen verbonden aan uw café te hebben betaald. U verklaarde uw belastingen – wat normaliter officiële heffingen zijn – en verzekeringen contant te betalen, en dat deze niet officieel geregistreerd werden (CGVS I, p. 7-8). Wat er ook van zij, legde u niet het minste begin van bewijs voor dat aantoonde dat u als caféuitbater werkte. Er kan gedacht worden aan boekhoudkundige stukken die u voor uzelf opmaakte, papieren aangaande uw aankopen in functie van uw café, foto's, of gelijk welk ander document dat verband houdt met uw zakelijke activiteiten. U verklaarde alles wat u had van het café te hebben achtergelaten, omdat u er toen niet over had nagedacht dat zulke documenten nodig konden zijn (CGVS I, p. 12). Deze uitleg is weinig overtuigend. Het is immers opmerkelijk dat u, die besloot uw land uit te vluchten om zich vervolgens te beroepen op internationale bescherming, geen poging ondernam om alsnog dergelijke belangwekkende documenten te bemachtigen voor uw vertrek, noch na uw aankomst in België, temeer aangezien u in de loop van de asielprocedure herhaaldelijk werd gewezen op het belang van bewijsstukken (CGVS vragenlijst; CGVS convocaties; CGVS I, p. 12). Er moet immers benadrukt worden dat het feit dat u geen enkel bewijsstuk voorlegt over uw professionele activiteiten in uw geval wel degelijk relevant is. U verklaarde immers dat u als zelfstandige ondernemer van Oezbeekse origine werd lastiggevalen door uw belagers van Kirgizische etnische afkomst, die eisten dat u uw café aan hen zou overlaten en u afpersten (CGVS I, p. 19-21). Het Commissariaat-generaal meent dan ook dat het gebrek aan relevante bewijsstukken over uw beroepsactiviteiten, terwijl deze wel degelijk kunnen worden verwacht, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig hypothekeert.

Verder verklaarde u dat in 2008 een zekere N. of N. u aanbood uw problemen met lastige klanten in uw café te verhelpen in ruil voor geld. U ging akkoord om met deze persoon samen te werken en sindsdien zorgde hij ervoor dat u geen problemen meer kende met lastige klanten. Na een maand voor u te hebben gewerkt tegen een afgesproken bedrag, vroeg deze persoon u echter plots hem 350.000 dollar te betalen, waarna u hem nooit meer zou moeten vergoeden. Om hem dit bedrag uit te betalen ging u

een lening aan bij de bank. Een jaar later vroeg hij u echter opnieuw 350.000 dollar te betalen. Hij zei bovendien dat indien u probleemloos verder wilde werken, u hem ieder jaar dit bedrag diende te betalen. Omdat u meende dat hij een machtige persoon was (u zag hem soms in het bijzijn van mensen in uniform) ging u uiteindelijk akkoord. U verkocht uw auto waardoor u hem het gevraagde bedrag kon betalen en kon verder uw café zonder problemen uitbaten. Na de revolutie in april 2010 zag u N. niet zo vaak meer en na de onlusten in Osj in juni 2010 verdween hij. U zag hem niet meer en kon hem telefonisch niet meer bereiken. Na de verdwijning van N. ondervond u opnieuw problemen met lastige klanten in uw café, in het bijzonder sinds augustus 2010, toen uw vier belagers voor wie u uw land bent ontvlucht u in uw café benaderden (CGVS, p. 14-16, 19). Ook aangaande uw samenwerkingsverband met deze N. slaagde u er niet in enig begin van bewijs voor te leggen dat aantoonde dat deze persoon in stond voor de veiligheid in uw café, doch hiervoor buitenproportionele bedragen van u eiste. Zo legt u geen enkel begin van bewijs voor dat aantoonde dat u een lening van 350.000 dollar aanging bij de bank om N. uit te betalen, hoewel u verklaarde hier wel documenten van te bezitten (CGVS I, p. 15). Evenmin kan u documenteren dat u uw auto verkocht, evenzeer om N. uit te betalen (CGVS I, p. 16). Bovendien wist u niet waar deze persoon zich precies mee bezig hield, hoewel u meende dat hij een machtig persoon was (CGVS I, p. 16). Hoe dan ook verklaarde u dat deze persoon na de onlusten in Osj in juni 2010 verdween, waarna u niets meer van hem hebt vernomen, en uit uw verklaringen blijkt niet dat het feit dat hij buitenproportionele bedragen van u eiste deel uitmaakt van de reden van uw vlucht. U verklaarde daarentegen dat uw problemen die de aanleiding vormden van uw vlucht uit Kirgizië aanvingen toen N. verdween en hij u bijgevolg geen bescherming meer kon bieden (CGVS I, p. 14-16, 19). Uit het bovenstaande blijkt echter dat er ook ernstig getwijfeld kan worden aan de waarachtigheid van deze door u aangehaalde problemen.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan jullie reisweg van Kirgizië naar België. Zo verklaarden jullie per minibus van Bishkek (Kirgizië) naar Almaty (Kazachstan) te hebben gereisd, van waar jullie per trein via Moskou (Rusland) naar Brest (Wit-Rusland) doorreisden. In Brest ontmoetten jullie een persoon die jullie reis verder regelde en aan wie jullie jullie Kirgizische internationale paspoorten, waar tevens jullie Kirgizische identiteitskaarten in zaten, dienden af te geven opdat deze bij een grenscontrole niet ontdekt konden worden en jullie in dit geval niet konden worden teruggestuurd. Vanuit Brest reisden u met uw ene dochter en uw vrouw met uw andere dochter, verstopt in de laadruimte van twee vrachtwagens, verder. Op deze manier kwam u Polen binnen, waar u uw vrouw en uw andere dochter opnieuw ontmoette en jullie opnieuw samen met een minibus doorreisden naar België (CGVS, p. 10-11, 13-14; CGVS vrouw, p. 10-11). Jullie waren niet in het bezit van een geldig reisdocument om de Schengenzone binnen te komen en jullie werden onderweg van Wit-Rusland naar België niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 10-12, CGVS vrouw, p. 10-11). Deze verklaring is weinig aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strenge paspoortcontroles worden uitgevoerd, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan de verklaring van u en uw vrouw dat jullie de EU zouden zijn binnengekomen, verstopt in de laadruimte van een vrachtwagen, zonder gevonden te worden (CGVS, p. 10-12, CGVS vrouw, p. 10-11). In dit verband is het evenmin aannemelijk dat uw vrouw verklaarde niet te weten waar zij, verstopt in de laadruimte van een vrachtwagen, de EU is binnen gekomen en in welk land jullie vervolgens opnieuw samen met een minibus verder reisden (CGVS vrouw, p. 11). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat jullie jullie Kirgizische internationale paspoorten, waarvan jullie verklaarden deze te hebben afgegeven aan een tussenpersoon in Brest (CGVS, p. 10-11; CGVS vrouw, p. 10), bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door jullie verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit uw land vertrokken zijn (uit de geboorteaktes van uw twee oudste kinderen valt af te leiden dat hen op 5 juli 2010, oftewel voordat uw problemen met de vier Kirgizische mannen uitbraken, een internationaal paspoort werd uitgereikt, wat erop wijst dat u toen reeds plannen maakte om met uw gezin uw land te verlaten) of de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt bovendien versterkt door uw vrouw tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar internationaal paspoort. Zo verklaarde uw vrouw tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal een Kirgizisch internationaal paspoort te hebben gehad dat zij eveneens had afgegeven aan de tussenpersoon die jullie in Brest ontmoetten (CGVS vrouw, p. 9-11). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde uw vrouw daarentegen nooit een reispaspoort te hebben gehad (DVZ vrouw, verklaring, vraag 21). Toen zij op haar eerdere verklaring op de DVZ werd gewezen, antwoordde uw vrouw zich niet te herinneren of zij dit toen had verklaard (CGVS vrouw, p. 9), waardoor deze tegenstrijdigheid overeind blijft. Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Tot slot zij opgemerkt dat u en uw vrouw verklaarden in Kirgizië omwille van jullie etnische origine discriminatie te ondervinden, voornamelijk in de vorm van verbale uitlatingen. In dit verband verklaarde u dat u als persoon van Oezbeekse etnische afkomst werd uitgesloten op de arbeidsmarkt om een beroep uit te oefenen dat aansloot bij uw studies, zijnde advocatuur of een functie bij een overheidsdienst, toen u meteen na uw studies in 2005 in deze sectoren naar werk zocht. Omwille hiervan zocht u een ander soort werk en startte u datzelfde jaar nog uw eetcafé op (CGVS I, p. 6; CGVS vrouw, p. 18). Wat betreft deze beledigingen en discriminatie jegens u en uw vrouw, verwijzend naar uw etnische origine, dient te worden opgemerkt dat deze, hoe laakbaar zij ook mogen wezen, niet kunnen worden beschouwd als een ernstig gevaar voor uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, dat hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, geen systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van etnische minderheden als Oezbeken of Oeigoeren in het noorden van Kirgizië werd vastgesteld. Hoewel niet wordt betwist dat u als etnische Oezbeek moeilijker toegang had tot een beroep dat aansloot bij uw studies, zoals de advocatuur of een functie bij een overheidsdienst, blijkt uit uw verklaringen dat u enkel anno 2005 naar een dergelijke baan hebt gezocht en u er in datzelfde jaar wel in slaagde een eigen zaak te starten, waardoor bijgevolg niet kan besloten worden dat u als etnische Oezbeek systematisch van de hele arbeidsmarkt zou worden uitgesloten.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u en uw vrouw in het kader van jullie asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. De Kirgizische geboorteaktes van u, uw vrouw en uw kinderen, uw huwelijksakte, uw rijbewijs, en uw diploma bevatten louter informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezin, uw huwelijk en uw opleiding, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De inhoud van de documentatie over de situatie van de Oezbeken in Kirgizië sinds de etnische conflicten in juni 2010 wordt evenmin betwist. In deze artikelen wordt echter niet specifiek naar u of de door u ingeroepen vervolgingsfeiten verwezen, en zij bevatten louter algemene informatie over de gebeurtenissen in Kirgizië in juni 2010 en de situatie van de Oezbeekse minderheid sinds deze gebeurtenissen. Ik verwijs in dit verband nog eens naar de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd (die eveneens enkele artikelen bevat die u in het kader van uw asielaanvraag voorlegt), en waaruit blijkt dat, hoewel ook in het noorden een nationalistisch gevoel leeft, wat op individueel niveau kan uitmonden in daden van vervolging, er in deze regio actueel geen sprake is van een systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oezbeken.

Aangaande het verslag van het World Uyghur Congress (WUC) over de situatie van etnische Oeigoeren in Centraal-Aziatische staten dd. 12/2010 en een brief aangaande u en uw vrouw van de voorzitter van het WUC, Rebiya Kadeer (die overigens verkeerdelijk schrijft dat u van Oeigoerse afkomst zou zijn), waarin wordt verwezen naar de preciaire situatie van Oeigoeren in Kirgizië en andere Aziatische landen, dient te worden opgemerkt dat de inhoud van deze documenten vooral betrekking zou kunnen hebben op uw vrouw, die immers van gemengde Oeigoers-Oezbeekse origine is. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan eveneens een kopie bij uw administratieve dossier is gevoegd, blijkt nu dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren. Daarom kunnen de loutere Oeigoerse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

In de brief aangaande u en uw vrouw van 'L'association des Ouïghours de Belgique', wordt ten slotte vermeld dat u en uw vrouw ook actief deelnamen aan manifestaties en andere activiteiten van deze organisatie in België. Dat u en uw vrouw, zoals u bovendien zelf verklaarde, actief deelnamen aan activiteiten en manifestaties in België om de belangen van de Oeigoeren te verdedigen, wordt niet in twijfel getrokken, doch blijkt nergens uit uw verklaringen dat deze activiteiten verband houden met uw terugkeervrees (CGVS I, p. 13).

Zij terloops nog eens benadrukt dat uit hetgeen hieraan voorafgaat duidelijk blijkt dat u, noch uw vrouw, uw asielrelaas aannemelijk wist te maken.

Daar uw echtgenote, Z. M. (O.V. 6.707.916), haar asielaanvraag volledig verbindt aan dat van u (CGVS, p. 21; CGVS vrouw, p. 6), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. ”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Middelen

Verzoekers erkennen in hun verzoekschrift van 24 december 2012 dat de kern van hun asielrelaas gelegen is in de problemen die ze kregen met de personen van Kirgizische etnische afkomst, die verzoeker afpersten en dwongen zijn café aan hen over te dragen; verzoekers voegen hieraan toe dat de afpersing zo ver ging dat verzoeker met de dood werd bedreigd, het slachtoffer werd van fysieke en psychische mishandeling, net als zijn vrouw en kinderen die ook aanwezig waren tijdens de geweldplegingen van 15 september 2010.

Verzoekers betwisten echter het door de commissaris-generaal in hoofde van verzoeker weerhouden gebrek aan interesse met betrekking tot het verdere verloop van zijn problemen.

Ze menen dat de mening van de commissaris-generaal subjectief en eenzijdig is, en zijn beslissing bovendien getuigt van enige arrogantie door verzoeker te verplichten meer interesse aan de dag te leggen in verband met zijn problemen om zo meer geloofwaardig over te komen.

Volgens verzoekers zijn de feiten die ze aanhaalden dermate ernstig en traumatiserend dat het een normale beschermingsreflex is nu ze hun land verlaten hebben, om het verleden te laten rusten en zich te focussen op de toekomst.

Verzoekers voegen eraan toe zij door hun ontsnapping aan alle bedreigingen en psychologische en fysieke terreur, geen verdere uitleg, laat staan onderzoeksdaten kunnen vragen aan hun naaste familie, wiens veiligheid nog niet gegarandeerd is aangezien deze nog regelmatig bezoek ontvangt van de mensen die naar hen op zoek zijn. Verzoekers stellen dat de informatie die deze mensen zouden kunnen geven, trouwens niet kan worden geverifieerd, aangezien hun belagers ook hen bedreigen en bang maken zodat de informatie die zouden kunnen meedelen, niet volledig zeker is. Hoe minder men in dergelijke omstandigheden het verleden oprakelt, hoe beter, aldus verzoekers. Deze houding wijst volgens hen op een bekommernis om een zo laag mogelijk profiel te handhaven en geen reacties meer uit te lokken, *“te meer daar weten dat hun belagers banden hebben met de autoriteiten”* (zie het verzoekschrift, p. 5).

Verzoekers laten gelden dat hoe dan ook in acht moet worden genomen dat het pand dat verzoeker bezette, een huurpand was, zodat de eigenaar er verder over beschikt. Ze stellen dat verzoeker weet dat het opnieuw wordt uitgebaat. Ze voeren verder aan dat verzoeker echter niet kon vermoeden dat hij informatie zou moeten hebben over de feiten na zijn vertrek en dat deze zo doorslaggevend zou kunnen zijn in de beoordeling van zijn geloofwaardigheid.

Verzoekers stellen ook dat zijn ouders een schadevergoeding van 10.000 SOM hebben betaald.

Verzoekers wijzen erop dat verzoeker zich focust op het relateren van de feiten die hem persoonlijk in Kirgizstan zijn overkomen en vragen om daarover de analyse te voeren.

Met betrekking tot het onderzoek en het eventueel aanvoeren van meer bewijs, stellen ze dat verzoeker moet toegeven dat zijn vijanden hem op het ogenblik van de feiten bedreigden en hem ervan weerhielden zaken te ondernemen en bewijzen te verzamelen en dat hij omwille van veiligheidsredenen dit evenmin kon realiseren na zijn vertrek.

Met betrekking tot de vaststelling dat verzoeker onaannemelijk vaag blijft over de identiteit van zijn vervolgers, stellen verzoekers dat de verwachting van de commissaris-generaal dat verzoeker hierover gedetailleerde verklaringen kan afleggen *“wel wat kort door de bocht is, en dat deze stelling moet begrepen worden afhankelijk van de omstandigheden”* (zie het verzoekschrift, p. 6)

Zo merken verzoekers in de eerste plaats op dat ze al jarenlang kampten met diverse problemen die nauw verband hielden met afpersing, etnische spanningen en veiligheidsproblemen, uitgaande van meerdere daders; ze merken ook op dat de gebeurtenissen die hen noopten hun land te verlaten, zich afspeelden over een periode van een maand, en het dus niet vreemd is dat verzoeker die zich moest bezighouden met het runnen van zijn zaak en met het zorgen voor inkomsten, en rekening houdend met het verleden, niet erg geneigd was of veel mogelijkheden had op eigen houtje een onderzoek te voeren.

Verzoekers wijzen er tevens op dat de vervolging niet uitging van een officiële, en derhalve identificeerbare overheidsinstantie, maar van een kleine groep etnisch geïnspireerde en door de overheid beschermde Kirgiziërs, die zich uiteraard niet bekendmaken.

Verzoekers stellen ook dat verzoeker toch enige informatie kon bieden: *“o.a. had hij wel het telefoonnummer van B.; zeker voldoende om een klacht te kunnen neerleggen, die evenwel niet werd geregistreerd; hoe dan ook is een klacht tegen onbekenden zelfs een zeer courante manier om een strafonderzoek op gang te brengen”* (zie het verzoekschrift, p. 7).

Volgens hen bevestigt de beslissing ook dat verzoeker in eerste instantie een klacht wilde indienen, maar daarin onmiddellijk werd tegengewerkt en verplicht werd een boete te betalen; verder wijzen verzoekers erop dat verzoeker ook rondvraag deed bij andere mensen.

Tenslotte vinden verzoekers het helemaal niet vreemd dat wanneer een persoon een klacht gaat indienen, deze zich later de naam van degene die de klacht in ontvangst nam, niet meer herinnert, noch de naam van de persoon bij de rechtbank in zoverre verzoeker hierover geen enkel document in zijn bezit heeft. Verzoekers stellen de vraag of een doorsnee-Belg op de hoogte zou zijn van de naam van de rechter die hem veroordeeld of van de politieagent die een pv opstelt, temeer daar *in casu* geen gevolg werd gegeven aan de zaken.

Betreffende de tegenstrijdigheden in de verklaringen over de verwondingen van verzoeker, stellen verzoekers dat deze vaststelling niet overtuigend is om de geloofwaardigheid van een gedetailleerd en gemotiveerd relaas teniet te doen.

Ook wordt volgens hen het verschil tussen links en rechts zelfs vaak door volwassen personen door elkaar gehaald; in casu is het begrijpelijk *“omdat de kant die men zichzelf toedraagt, door de observator precies het spiegelbeeld is; hetzij wat voor verzoeker inderdaad links is, is voor zijn echtgenote rechts”* (zie het verzoekschrift, p. 7).

Over de bloedende lip van verzoeker, stellen verzoekers dat dit “wellicht” voor verzoekster indrukwekkend was omdat een lip snel bloedt, al stopte dit snel en heeft verzoeker dit niet gevoeld en is er bovendien niet meer zichtbaar.

Betreffende hun tegenstrijdige verklaringen over het bezoek dat de ouders van verzoekster kregen van hun belagers, merken verzoekers op dat dit soort vragen altijd tot misverstanden kan leiden omdat het informatie betreft die ze achteraf hebben ontvangen.

Verzoekers stellen dat de ouders van verzoekster nog steeds bezoek krijgen van personen die hen zoeken en menen dat enige verwarring niet steevast kan leiden tot de ongeloofwaardigheid; *“men moet het asielrelaas in zijn geheel onderzoeken en niet op zoek gaan naar manieren om de fout te vinden...”* (zie het verzoekschrift, p. 8).

Aangaande de tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds, en het Commissariaat-generaal anderzijds, merken verzoekers op dat zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad op weinig coherente en verkorte wijze zijn samengevat, en dit niet verwonderlijk is gelet op de omstandigheden waarin de verhoren aldaar, vaak zo niet meestal dienen te gebeuren.

Dit soort vaststellingen kan volgens verzoekers niet opwegen tegen volledige en coherente verklaringen welke door hen op het Commissariaat-generaal zijn afgelegd. Ze stellen dat de twijfels immers grotendeels gebaseerd zijn op een gebrek aan bepaalde gegevens, die echter verschoonbaar zijn. Verzoekers menen dat hun verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal, echter geen gebrek aan informatie bevatten, *“behalve dan dat die ruimschoots deze overtreft die bij DVZ werd opgetekend en vandaar ook veel duidelijker is, ook qua chronologie”* (zie het verzoekschrift, p. 8).

Met betrekking tot de vaststelling dat verzoeker zelfs geen begin van bewijs bijbrengt waaruit effectief blijkt dat hij een uitbater van een eetcafé in Kirgizië was, stelt verzoeker dat hij alleen maar kan herhalen dat hij op het ogenblik van zijn vertrek er niet aan heeft gedacht bewijzen te verzamelen en hij dit ook achteraf niet wou doen om zijn familie niet in gevaar te brengen, temeer daar zijn beroepsactiviteit ook niet officieel geregistreerd stond.

Niettemin, aldus verzoekers, kan men uit het asielrelaas afleiden dat hij wel degelijk werkzaam was in de horecasector en op voldoende wijze kon toelichten hoe het er daar aan toeling. Deze verklaringen moeten volgens hen op zich volstaan, gelet op de omstandigheden van de zaak en de context van het land.

Waar in de beslissing wordt opgemerkt dat verzoeker tevens geen begin van bewijs kan neerleggen aangaande zijn samenwerkingsverband met N., stellen verzoekers dat deze redenering niet pertinent is. Ze herhalen dat hun problemen begonnen toen N. verdwenen was en hen niet langer bescherming bood. Ook is het volgens verzoekers niet vreemd dat verzoeker over deze persoon geen precieze informatie had, daar hij geen reguliere job uitoefende, *“wat mag blijken uit zijn daadwerkelijke activiteit”* (zie het verzoekschrift, p. 9). Ze herhalen dat N. verdween en verzoeker nadien volledig in het ongewisse bleef.

Over de reisweg waaraan door de commissaris-generaal geen enkel geloof werd gehecht, stelt verzoeker dat mensensmokkelaars voldoende snugger en doortrapt zijn om manieren te vinden om de Europese Unie binnen te geraken. Volgens hen gaat het ook niet op *“dat men verzoekers zaken verwijt waarvan zij totaal niet op de hoogte zijn”* (zie het verzoekschrift, p. 9).

Volgens verzoekers *“kan men stellen dat het inderdaad om een vermoeden gaat, maar dit dus in elk geval geen zekerheid (is) en dus niet uit(sluit) dat deze legale procedures kunnen omzeild worden”* (zie het verzoekschrift, p. 10).

Verzoekers betwisten tevens de vaststelling dat de beledigingen en discriminatie in hun hoofde, niet kunnen worden beschouwd als een ernstig gevaar voor hun leven, vrijheid en/of fysieke integriteit.

Ze stellen dat ook hun etnische origine in overweging moet worden genomen bij de algemene beoordeling van hun problemen en ze wijzen op het feit dat ze het veel moeilijker hebben om op bescherming van de overheid te rekenen.

Betreffende de voorgelegde documenten, laten verzoekers gelden dat ze wel degelijk inspanningen hebben geleverd om zoveel mogelijk bewijzen van hun identiteit en algemene stavingsstukken te verzamelen ze vragen derhalve om een positieve beoordeling van deze stukken.

Verzoekers vragen de Raad hen als vluchtelingen te erkennen, minstens om hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Ter terechtzitting leggen verzoekers nog een verklaring van 5 februari 2013 neer psycholoog C. H.

2.2. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd bij het administratief dossier, blijkt dat in het noorden van Kirgizië, waar verzoekers vandaan komen, geen sprake was van grootschalige interetnische clashes tussen Kirgiezen en Oezbeken zoals deze in Osj en Djalalabad in juni 2010. Hoewel ook in het noorden een nationalistisch gevoel leeft, wat op individueel niveau kan uitmonden in daden van vervolging, heeft dit niet geleid, noch leidt dit actueel tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oezbeken.

Daarom kunnen de loutere Oezbeekse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut en is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit hun verklaringen blijkt dat verzoekers hun land van herkomst hebben verlaten, omdat ze in Kirgizië problemen hadden met etnische Kirgiezen die amok maakten in het café van verzoeker, hem afpersten, hem met de dood bedreigden, hem dwongen zijn café aan hen over te dragen en omdat ook verzoekster en hun kinderen het slachtoffer werden van fysieke en psychische mishandeling.

De Raad stelt echter vast dat verzoekers er niet in slagen hun vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Eerst en vooral bleef verzoeker onaannemelijk vaag en dient in zijn hoofde een gebrek aan interesse te worden vastgesteld in verband met het verdere verloop van zijn problemen.

Zo verklaarde hij tijdens zijn eerste verhoor op 5 oktober 2010 op het Commissariaat-generaal dat hij vermoedde dat in het pand waar hij zijn café uitbaatte, sinds zijn vertrek nog café wordt uitgebaat door andere personen (zie het verhoorverslag, p. 9) en tijdens zijn tweede verhoor op 22 oktober 2012 dat hij van zijn ouders had vernomen dat er sinds zijn vertrek, daadwerkelijk andere mensen in het pand werken (zie het verhoorverslag, p. 5).

Verzoeker wist echter niet of er nog steeds een café wordt uitgebaat, hij wist verder niet door wie het pand nu wordt gebruikt.

Verzoekers hebben zich ook niet geïnformeerd naar wat er met de zaak is gebeurd.

Verzoekers voeren aan dat ze aan niemand hebben gevraagd om dit te achterhalen, omdat ze hun naasten niet in gevaar willen brengen (zie het gehoorverslag van 22 oktober 2012, p. 5-6).

Deze uitleg wordt niet aangenomen.

Aangezien de problemen die verzoekers ertoe noopten hun land te ontvluchten, hun oorsprong vinden in het eetcafé en de belagers eisten dat hij zijn café aan hen zou overdragen -en dit bijgevolg de kern van het asielrelaas uitmaakt-, is het niet aannemelijk dat verzoekers niet weten wat er na hun vertrek met het pand is gebeurd. Ze blijken ook geen enkele poging te hebben ondernomen om hierover meer te weten te komen.

Verder verklaarde verzoeker dat twee of drie dagen nadat zij ondergedoken gingen leven, ze vernamen dat er brand gesticht was in het café waarbij verzoeker enkel wist dat de schade beperkt was gezien de brand gedoofd werd door plaatselijke jongeren.

Hij wist echter niet of een expertise uitgevoerd werd naar de oorzaak van de brand, noch wist hij met zekerheid of de brandweer toen ter plaatse kwam (zie het gehoorverslag van 5 oktober 2012, p. 8-9; het verhoorverslag van 22 oktober 2012, p. 6).

Verzoeker verklaarde verder dat zijn ouders omwille van de brand een schadevergoeding dienden te betalen aan de eigenaar van het pand, doch wist bij zijn verhoren op het Commissariaat-generaal niet of ze deze dan wel betaald hadden (zie het gehoorverslag van 22 oktober 2012, p. 5-6). Verzoeker verklaarde de eigenaar van het pand niet te hebben verwittigd dat hij het pand verliet, en stelde dat zijn ouders zich met zijn zaak bezig hielden na zijn vertrek. Nochtans wist verzoeker niet of iemand de eigenaar dan had ingelicht over het feit dat hij zijn café niet langer zou uitbaten (zie het verhoorverslag van 22 oktober 2012, p. 7).

Betreffende de vaststelling dat verzoeker niet wist hoeveel schadevergoeding zijn ouders aan de eigenaar dienden te betalen, wordt in het verzoekschrift gesteld dat ze 10.000 SOM betaalden.

De Raad is de mening toegedaan dat verzoekers zich hier beperken tot een post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om hun onwetendheid alsnog te vergoelijken.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift ter verweer van hun passieve houding opwerpen dat ze geen informatie konden bekomen omdat ze de veiligheid van hun familie niet in het gedrang wilden brengen, stelt de Raad vast dat ze zich beperken tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van dezelfde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

De Raad wijst er tevens op dat zelfs indien verzoekers werkelijk voor de veiligheid van hun naasten vrezden, het niet onmogelijk is om desgevallend via derden, eventuele cafébezoekers..., te achterhalen wat er met hun zaak gebeurd is. In die zin kan ook de bewering van verzoeker dat de dreiging van zijn vijanden hem ervan weerhield bewijzen te verzamelen en dat hij nadien omwille van veiligheidsredenen, dit evenmin kon realiseren na zijn vertrek, niet volstaan.

Waar verzoekers nog opwerpen dat ze geen reactie wilden uitlokken aangezien hun belagers banden hebben met de autoriteiten, stelt de Raad vast dat ook deze stelling niet kan worden aanvaard, daar verzoekers er niet in slagen gedetailleerde informatie te verschaffen over de identiteit van hun belagers (zie infra), noch aannemelijk kunnen maken dat hun onbekende belagers banden hebben met de autoriteiten.

Ook hun verklaring dat het pand gehuurd werd, zodat de eigenaar er nu verder over beschikt, kan niet aangenomen worden ter verantwoording van het gebrek aan interesse in de evolutie van hun problemen.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

De nalatige handelingen van verzoekers wijzen op een gebrek aan interesse in hun hoofd- en kernen zich tegen de waarachtigheid van hun vrees.

De Raad benadrukt overigens dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten (RvV; nr; 27.482 van 19 mei 2009). In strijd met wat het verzoekschrift stelt, is voor de beoordeling van de vrees ook informatie over de feiten na hun vertrek of in hun afwezigheid van belang.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker onaannemelijk vaag blijft met betrekking tot de identiteit van zijn vervolgers.

Zo is hij niet op de hoogte van de namen van de vier personen die hem sinds augustus 2010 lastig vielen, zijn zaak wilden overnemen, hem geld afpersten en vermoedelijk betrokken waren bij de inval van gemaskerde personen in zijn woonst midden september 2010.

Verzoeker kende enkel de voornaam van de kopman van deze groep die zich voorstelde als 'B'.

Dit is opmerkelijk aangezien verzoeker eind augustus, begin september 2010 een klacht tegen hen probeerde in te dienen bij de politie van Karakol, waarna hij zich diende te melden bij de stedelijke rechtbank, waar hem werd meegedeeld dat deze ook een klacht tegen hem hadden ingediend waarvoor hij een morele schadevergoeding diende te betalen (zie het gehoorverslag van 5 oktober 2012, p. 19, 22, 24-25; het verhoorverslag van 22 oktober 2012, p. 3, 6).

Verzoeker wist evenmin van waar zijn belagers afkomstig waren, noch waarmee ze zich precies bezig hielden en of ze enige connectie hadden met de overheidsdiensten.

Behoudens enige rondvraag bij andere personen die ook werden afgeperst, heeft verzoeker geen verdere stappen ondernomen om te achterhalen wie zijn belagers precies waren.

Hij wist verder niet met zekerheid of andere handelaars, marktkramers of caféuitbaters net als hij, stappen hadden ondernomen tegen deze vier personen met wie ook ze problemen kenden (zie het verhoorverslag van 5 oktober 2012, p. 22-23, het verhoorverslag van 22 oktober 2012, p. 3, 6).

Dat verzoeker via hen niet meer informatie kon bekomen is het vermelden waard gelet op zijn verklaring dat de anderen die ook problemen hadden met de vier personen, kennissen hadden bij overheidsafgevaardigden of een band hadden met een crimineel milieu, waardoor ze beschermd werden.

Aangezien uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat de daden die van deze vier personen uitgingen, daadwerkelijk dé kern van zijn problemen uitmaakten, gaat het in tegen de geloofwaardigheid van verzoeker dat hij geen bijkomende informatie kon verschaffen over de identiteit en de precieze activiteiten van zijn belagers, temeer daar uit zijn verklaringen blijkt dat hij zich tot de politie heeft gewend om zijn problemen te melden en er te horen kreeg dat zijn belagers tegen hem een klacht hadden ingediend, waarna hij verplicht werd ter plaatse een morele schadevergoeding te betalen.

Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij gedetailleerdere verklaringen kan afleggen over wie de vervolgers zijn voor wie hij uiteindelijk uit zijn land van herkomst ontvlucht is of op zijn minst aantoon dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om zich daarover te informeren, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vaststelling dat hij hier ook in gebreke bleef, tast zijn geloofwaardigheid aan.

De Raad aanvaardt de opmerking in het verzoekschrift niet dat ze al jarenlang kampten met diverse problemen die nauw verband hielden met afpersing, etnische spanningen en veiligheidsproblemen, uitgaande van diverse daders, als valabele verklaring voor hun onwetendheid.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift stellen dat de gebeurtenissen waarvoor ze het land hebben verlaten zich afspelen over een periode van een maand -wat echter niet overeenstemt met hun verklaringen dat ze sinds augustus 2010 werden lastiggevallen en ongeveer twee maanden later, op 11 oktober 2012 besloten het land te verlaten-, dat verzoeker zich moest bezighouden met het opvolgen van zijn zaak en het zorgen voor inkomsten, en rekening houdend met het verleden, niet geneigd was of de mogelijkheid had om op eigen houtje een onderzoek te voeren, wijst de Raad erop dat indien verzoekers werkelijk het slachtoffer waren van vervolging, en verzoeker op zijn klacht tegen zijn vervolgers, een tegenvordering diende te incasseren, van verzoeker in redelijkheid kan worden verwacht dat hij beter op de hoogte zou zijn van de identiteit van zijn belagers.

Ook de opmerking van verzoekers dat de vervolging niet uitging van een officiële en derhalve identificeerbare overheidsinstantie, maar van een kleine groep etnisch geïnspireerde en door de overheid beschermde Kirgiziërs, die zich uiteraard niet zelf identificeren, doet aan voorgaand besluit geen afbreuk, temeer daar verzoekers en hun familieleden meermaals door deze personen werden bezocht.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker wél enige informatie had en het telefoonnummer van B. kon opgeven, wordt door de Raad niet aangenomen, gezien niet blijkt dat ze hiervan melding maakten bij hun verhoren, noch in hun verzoekschrift aannemelijk maken dat ze werkelijk in het bezit zijn van diens telefoonnummer. Bovendien blijkt enkel het bezit van een telefoonnummer, een bevestiging van een manifest gebrek aan interesse met betrekking tot de identiteit van hun vervolgers.

Ook mag de vaststelling niet onvermeld worden gelaten dat verzoeker niet wist of zijn belagers wel effectief een klacht tegen hem hadden ingediend waardoor hij verplicht werd bij de rechtbank een schadevergoeding te betalen; het blijkt dat hij dit ook niet heeft pogen te achterhalen, wat gezien zijn profiel -hij behaalde een diploma in de rechtswetenschap- ongeloof wekt (zie het verhoorverslag van 5 oktober 2012, p. 25; het gehoorverslag van 22 oktober 2012, p. 7).

Ook dit element raakt aan de kern van het asielrelaas zodat redelijkerwijze van hen verwacht kon worden verwacht dat ze hieromtrent meer gedetailleerde informatie kunnen verschaffen, of hieromtrent minstens meer interesse aan de dag zouden leggen, wat *in casu* niet het geval is.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Daarenboven bestaan er enkele ongerijmdheden tussen de verklaringen van verzoeker en die van verzoekster.

Zo verklaarden ze dat verzoeker tijdens de inval in hun huis door gemaskerde belagers werd geslagen. Gevraagd naar eventuele zichtbare verwondingen op zijn gelaat ten gevolge van dit geweld, antwoordde verzoeker dat hij er enkel een kneuzing net onder zijn linkeroog aan over hield en geen andere verwondingen (zie het verhoorverslag van 22 oktober 2012, p. 4), terwijl verzoekster verklaarde dat verzoeker een blauwe plek op zijn rechterkaak alsook een gescheurde lip (zie haar verhoorverslag, p. 17).

Toen verzoeker hierop werd gewezen, antwoordde hij dat hij toen in shock verkeerde en niet zozeer op zijn verwondingen had gelet (zie verhoorverslag van 22 oktober 2012, p. 4). Het is echter weinig overtuigend dat verzoeker zich een dergelijke zichtbare verwonding ten gevolge van dit geweld niet zou herinneren; de tegenstrijdigheid blijft dan ook overeind.

Verder verklaarde verzoeker dat zijn schoonouders vóór hun vlucht uit hun herkomstland, toen hij en zijn gezin onderdoken in een buitenverblijf bij een kennis, werden bezocht door mensen die op zoek waren naar hen en dat hij wist hij dat zijn schoonouders ook tien dagen na hun vlucht, met name in oktober 2010, uit hun land door dergelijke personen werden bezocht (zie het verhoorverslag van 5 oktober 2012, p. 4-5, het gehoorverslag van 22 oktober 2012, p. 4).

Verzoekster verklaarde echter dat haar ouders nog vijf maanden geleden -dus anno 2012- door personen werden bezocht die op zoek waren naar hen (zie haar verhoorverslag, p. 4-5).

Het is opmerkelijk dat verzoeker hiervan niet op de hoogte bleek te zijn.

Eveneens is het merkwaardig dat verzoekster verklaarde dat haar ouders enkel na hun vlucht uit het land, door personen werden bezocht die op zoek waren naar hen en niet toen ze zich nog in het land bevonden (zie haar verhoorverslag, p. 4), wat immers niet in overeenstemming kan worden gebracht met de verklaring van verzoeker dat zijn schoonouders reeds toen ze nog ondergedoken leefden in een buitenverblijf, bezocht werden door dergelijke personen (zie het gehoorverslag van 5 oktober 2012, p. 5; zie het gehoorverslag van 22 oktober 2012, p. 4).

Het verweer in het verzoekschrift dat dit soort vragen altijd tot misverstanden kan leiden omdat het gaat over informatie die verzoekers achteraf hebben ontvangen, wordt verworpen.

Aangezien deze informatie eveneens betrekking heeft op de kern van het asielrelaas én over de actualiteit van hun vrees voor vervolging, kan van verzoekers worden verwacht dat ze hierover coherente en gedetailleerde verklaringen afleggen, *quod non in casu*.

Tevens werden enkele tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal.

Zo verklaarde hij tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal dat nadat hij eind augustus, begin september 2010 een klacht indiende tegen zijn belagers bij de politie van Karakol en hij vervolgens door de stedelijke rechtbank werd opgeroepen waar hij een morele schadevergoeding aan zijn belagers diende te betalen, ze vervolgens eisten dat hij zijn café aan hen zou overlaten en voor hen zou werken (zie het gehoorverslag van 5 oktober 2012, p. 19-20).

Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij daarentegen dat deze vier personen van Kirgizische etnische afkomst in augustus 2010 eisten dat hij zijn café aan hen zou overlaten en hij nadat hij dit weigerde, lastigvielen in zijn café waarna hij eind augustus 2010 een klacht indiende tegen hen en vervolgens begin september 2010 door de rechtbank werd opgeroepen. Hierna bleven zij hem lastigvallen in zijn café (zie "vragenlijst", vraag 3.5).

Geconfronteerd met deze eerdere verklaring, antwoordde verzoeker dat hij toen misschien iets omgekeerd had verteld en dat de feiten zijn zoals hij ze tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal had weergegeven, juist waren (zie het verhoorverslag van 5 oktober 2012, p. 23), waardoor deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel bevestigd wordt.

Tevens verklaarde verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal dat zijn belagers, nadat hij zich begin september 2010 bij de stedelijke rechtbank had gemeld, tussen 10 en 15 september 2010 eisten dat hij hen 5000 dollar zou betalen. Toen hij ook dit weigerde richtte één van hen een pistool tegen zijn hoofd en dreigde hem te vermoorden. Hierop beloofde verzoeker hen de volgende dag het bedrag te betalen, wat hij echter niet van plan was.

De volgende dag, op 15 september 2010, wachtten zij hem op in zijn café, waar hij zich zelf voor hen verscholen hield. Vervolgens dwongen ze verzoekster, die toen ook in het café aanwezig was, in hun wagen te stappen om verzoeker samen te zoeken. Omdat zijn serveersters en andere klanten in het café protesteerden, lieten ze verzoekster echter gaan en gingen ze uiteindelijk weg (zie het gehoorverslag van 5 oktober 2012, p. 19-20, het gehoorverslag van 22 oktober 2012, p. 3).

Op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf verzoeker deze feiten echter in een andere volgorde weer. Zo verklaarde hij er dat zijn belagers hem verder lastigvielen in zijn café nadat hij door de rechtbank werd opgeroepen waar hij een morele schadevergoeding diende te betalen. Zo trachtten zij enkele dagen hierna verzoekster mee te nemen, wat mislukte. Nóg enkele dagen hierna eisten zij vervolgens een bedrag van 5000 dollar van verzoeker.

Deze laatste versie kan echter niet in overeenstemming worden gebracht met zijn weergave van de feiten tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, met name dat zijn belagers verzoekster trachtten mee te nemen nadat zij 5000 dollar van hem hadden geëist, en juist omdat hij toen niet aanwezig was in zijn café om hen dit bedrag zoals afgesproken te overhandigen (zie het gehoorverslag van 5 oktober 2012, p. 19-20).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder aangetast.

Verzoekers merken dienaangaande in hun verzoekschrift op dat de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken op een verkorte wijze en weinig coherente wijze zijn samengevat, wat volgens hen niet verwonderlijk is gelet op de omstandigheden waarin de verhoren aldaar dienen te gebeuren.

Ze voeren aan dat deze verklaringen ook niet opwegen tegen de volledige en coherente verklaringen die ze op het Commissariaat-generaal hebben afgelegd; ze stellen dat de twijfels grotendeels worden gewekt door gebrek aan bepaalde gegevens die echter wel verschoonbaar zijn.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker bij aanvang van zijn eerste verhoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd hoe het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken was verlopen en of hij alle redenen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek, heeft kunnen vertellen, waarop verzoeker enkel melding maakte van het feit dat hij zenuwachtig was en enkele gebeurtenissen niet heeft kunnen vertellen, doch wél de kern van zijn problemen heeft kunnen weergeven (zie het gehoorverslag van 5 oktober 2012, p. 2). Het blijkt dat hij echter geen melding heeft gemaakt van het feit dat hij bepaalde gebeurtenissen in een verkeerde chronologie had verteld.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheid over de vraag wanneer zijn vervolgers van verzoeker eisten dat hij hen zijn café zou overlaten, merkte de Raad bovendien op dat verzoeker expliciet erkende dat hij de volgorde van de gebeurtenissen op de Dienst Vreemdelingenzaken misschien had omgedraaid.

Hoewel de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een voorbereiding vormt op het gehoor van het Commissariaat-generaal, kan van een asielzoeker echter worden verwacht dat hij een beknopt, maar nauwkeurig overzicht biedt van zijn problemen. Derhalve kunnen deze verklaringen wel degelijk worden afgewogen tegenover de verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en kunnen de vastgestelde tegenstrijdigheden welke steun vinden in het administratief dossier, wel degelijk aan verzoekers worden tegengeworpen.

Daarenboven wordt vastgesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegde waaruit zou kunnen blijken dat hij effectief een eetcafé uitbaatte in Kirgizië.

Hoewel hij beweerde dat hij zelfstandig een eetcafé uitbaatte in een pand dat hij op de markt huurde, kon hij geen enkel document aanbrengen om dit te staven.

Verzoeker legt dit uit door te stellen dat hij geen enkel document van zijn café kon hebben daar hij zijn zaak immers niet op een officiële, legale manier uitbaatte.

Hij stelde echter wel belastingen aan de Staat alsook allerlei verzekeringen verbonden aan zijn café te hebben betaald. Hij verklaarde die belastingen -wat normaliter officiële heffingen zijn- en verzekeringen contant te hebben betaald zodat deze niet officieel geregistreerd werden (zie het verhoorverslag van 5 oktober 2012, p. 7-8).

Wat er ook van zij, legde verzoeker niet het minste begin van bewijs voor dat aantoonde dat hij als caféuitbater werkte. Er kan gedacht worden aan boekhoudkundige stukken die hij voor zichzelf opmaakte, papieren aangaande zijn aankopen in functie van zijn café, foto's, of gelijk welk ander document dat verband houdt met zijn zakelijke activiteiten.

De verklaring van verzoeker dat hij alle documenten in verband met de uitbating heeft achtergelaten, omdat hij toen niet bij stil had gestaan dat zulke documenten nodig konden zijn (zie het gehoorverslag van 5 oktober 2012, p. 12) wordt door de Raad niet aanvaard.

Het is immers opmerkelijk dat verzoeker, die besloot uit zijn land weg te vluchten en elders internationale bescherming aan te vragen, geen enkele poging ondernam om overtuigingsstukken pogen te bemachtigen noch vóór zijn vertrek, noch na zijn aankomst in België, temeer aangezien hij in de loop van de asielprocedure herhaaldelijk werd gewezen op het belang van bewijsstukken (zie "vragenlijst"; zie oproeping voor verhoor; het verhoorverslag van 5 oktober 2012, p. 12).

Er moet immers benadrukt worden dat het feit dat verzoeker geen enkel bewijsstuk voorlegt over zijn professionele activiteiten in zijn geval wel degelijk relevant is. Hij verklaarde immers dat hij als zelfstandige ondernemer van Oezbeekse origine werd lastiggevalen door zijn belagers van Kirgizische etnische afkomst, die hem afpersten en eisten dat hij zijn café aan hen zou overlaten (zie het verhoorverslag van 5 oktober 2012, p. 19-21).

De Raad is van mening dat de afwezigheid van enig bewijsstuk, terwijl dit wel degelijk kon worden verwacht, de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op de helling zet.

Waar verzoeker herhaalt dat hij op het ogenblik van zijn vertrek uit zijn land er niet aan heeft gedacht bewijzen te verzamelen en hij dit ook achteraf niet deed om zijn familie niet in gevaar te brengen, temeer daar zijn beroepsactiviteit niet officieel geregistreerd stond, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van verklaringen niet van die aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

In tegenstelling tot wat het verzoekschrift stelt kan uit de verklaringen van verzoekers niet afgeleid worden dat verzoeker gedurende enkele keren werkzaam was in de horecasector.

Dat hij op enigszins kon toelichten hoe het er daar aan toeging, volstaat echter niet om aannemelijk te maken dat verzoeker zelf effectief een café heeft uitgbaat .

Verder verklaarde verzoeker dat in 2008 een zekere N. of N. hem aanbood zijn problemen met lastige klanten in zijn café te verhelpen in ruil voor geld. Hij ging akkoord om met deze persoon samen te werken en sindsdien zorgde deze persoon ervoor dat hij geen problemen meer kende met lastige klanten.

Na een maand voor verzoeker te hebben gewerkt tegen een afgesproken bedrag, vroeg deze persoon echter plots hem 350.000 dollar te betalen, waarna verzoeker hem nooit meer zou moeten vergoeden. Om hem dit bedrag uit te betalen ging verzoeker een lening aan bij de bank. Een jaar later vroeg hij verzoeker echter opnieuw 350.000 dollar te betalen. Hij zei bovendien dat indien verzoeker probleemloos verder wilde werken, hij hem ieder jaar dit bedrag diende te betalen. Omdat verzoeker meende dat hij een machtige persoon was -verzoeker zag hem soms in het bijzijn van personen in uniform- ging verzoeker uiteindelijk akkoord. Hij verkocht zijn auto waardoor hij N. het gevraagde bedrag kon betalen en zijn café verder zonder problemen kon uitbaten.

Na de revolutie in april 2010 zag verzoeker N. niet zo vaak meer en na de onlusten in Osj in juni 2010 verdween hij. Verzoeker zag hem niet meer en kon hem telefonisch niet meer bereiken.

Na de verdwijning van N. ondervond verzoeker opnieuw problemen met lastige klanten in zijn café, in het bijzonder sinds augustus 2010, toen zijn vier belagers voor wie hij het land is ontvlucht hem in zijn café benaderden (zie het gehoorverslag CGVS verzoeker dd. 5 oktober 2012, p. 14-16, 19). Ook aangaande zijn samenwerkingsverband met deze N. slaagde verzoeker er niet in enig begin van bewijs voor te leggen dat aantoonde dat deze persoon in stond voor de veiligheid in zijn café, doch hiervoor buitenproportionele bedragen van hem eiste. Zo legt verzoeker geen enkel begin van bewijs voor dat aantoonde dat hij een lening van 350.000 dollar aanging bij de bank om N. uit te betalen, hoewel hij verklaarde hier wel documenten van te bezitten (zie het gehoorverslag CGVS verzoeker dd. 5 oktober 2012, p. 15). Evenmin kan verzoeker documenteren dat hij zijn auto verkocht, evenzeer om N. uit te betalen (zie het gehoorverslag CGVS verzoeker dd. 5 oktober 2012, p. 16). Bovendien wist verzoeker niet waar deze persoon zich precies mee bezig hield, hoewel hij meende dat hij een machtig persoon was (zie het gehoorverslag CGVS verzoeker dd. 5 oktober 2012, p. 16). Hoe dan ook verklaarde verzoeker dat deze persoon na de onlusten in Osj in juni 2010 verdween, waarna hij niets meer van hem heeft vernomen, en uit zijn verklaringen blijkt niet dat het feit dat N. buitenproportionele bedragen van verzoeker eiste deel uitmaakt van de reden van zijn vlucht.

Verzoeker verklaarde daarentegen dat zijn problemen die de aanleiding vormden van zijn vlucht uit Kirgizië aanvingen toen N. verdween en deze hem bijgevolg geen bescherming meer kon bieden (zie het gehoorverslag CGVS verzoeker dd. 5 oktober 2012, p. 14-16, 19).

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat de problemen van verzoeker pas begonnen toen N. verdwenen was en niet langer bescherming bood, ziet de Raad niet in hoe dit argument kan worden aangewend ter weerlegging van bovenstaande vaststelling, gezien vastgesteld wordt dat -los van het feit dat verzoeker er zelfs niet in slaagt zijn werkrelatie met N. aan te tonen, noch gedetailleerde informatie over deze persoon kan geven- de ingeroepen gebeurtenissen aangaande N. niet langer actueel zijn en niet raken aan het kernrelaas van verzoekers op basis waarvan ze besloten hun land van herkomst te ontvluchten.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan de reisweg van verzoekers van Kirgizië naar België.

Zo verklaarden ze per minibus van Bishkek (Kirgizië) naar Almaty (Kazachstan) te hebben gereisd, van waar ze per trein via Moskou (Rusland) naar Brest (Wit-Rusland) doorreisden. In Brest ontmoetten ze een persoon die hun reis verder regelde en aan wie zij hun Kirgizische internationale paspoorten dienden af te geven opdat deze dan bij een grenscontrole niet ontdekt konden worden en ze in dit geval niet konden worden teruggestuurd. Vanuit Brest reisden verzoeker met hun ene dochter en verzoekster met hun andere dochter, verstopt in de laadruimte van twee vrachtwagens, verder. Op deze manier kwamen zij Polen binnen, waar ze elkaar opnieuw ontmoetten en samen met een minibus doorreisden naar België (zie zijn verhoorverslag van 5 oktober 2012, p. 10-11, 13-14; zie haar verhoorverslag van 22 oktober 2012, p. 10-11).

Verzoekers waren niet in het bezit van een geldig reisdocument om de Schengenzone binnen te komen en werden onderweg van Wit-Rusland naar België niet persoonlijk gecontroleerd (zie zijn verhoorverslag van 5 oktober 2012, p. 10-12, zie haar verhoorverslag, p. 10-11).

Deze verklaring is niet aannemelijk. Uit informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strenge identiteitscontroles worden uitgevoerd, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de verklaring van verzoekers dat ze het Schengengebied zouden zijn binnengekomen, verstopt in de laadruimte van een vrachtwagen, zonder ontdekt te zijn geworden. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat verzoekers hun internationale paspoorten, waarvan ze verklaarden deze te hebben afgegeven aan een tussenpersoon in Brest (zie zijn verhoorverslag van 5 oktober 2012, p. 10-11; zie haar verhoorverslag, p. 10), bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door hen verkregen visum voor hun reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop ze uit hun land vertrokken zijn -uit de geboorteaktes van hun twee oudste kinderen valt af te leiden dat hen op 5 juli 2010, oftewel voordat de problemen met de vier Kirgizische mannen ontstonden, een internationaal paspoort werd uitgereikt, wat erop wijst dat verzoekers toen reeds plannen maakten om hun land te verlaten- of het Schengengebied zijn binnengekomen, verborgen te houden.

Dit vermoeden wordt nog versterkt gezien verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar internationaal paspoort. Zo verklaarde zij tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal een internationaal paspoort te hebben gehad dat zij eveneens had afgegeven aan de tussenpersoon die zij in Brest ontmoetten (zie haar verhoorverslag, p. 9-11) terwijl zij op de Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen stelde nooit een reispaspoort te hebben gehad (zie "vragenlijst", vraag 21). Toen verzoekster op haar eerdere verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gewezen, antwoordde

zij zich niet te herinneren of zij dit toen had verklaard (zie haar verhoorverslag, p. 9), waardoor deze tegenstrijdigheid overeind blijft. Ook dit punt dikt de ongeloofwaardigheid aan.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat mensensmokkelaars hun eigen manier hebben om de EU-zone binnen te komen en niet uitgesloten is dat de legale procedures omzeild worden, wijst de Raad erop dat dit inderdaad niet uitgesloten is, doch dat de mogelijkheid om aan de grens te worden gecontroleerd nog meer reëel is waardoor het niet geloofwaardig is dat de smokkelaar het risico zou nemen om aan verzoekers geen aanwijzingen te geven over wat er dient te gebeuren bij grenscontrole. Het risico op ontdekking is immers zowel voor verzoekers als voor smokkelaars bijzonder groot. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekers daaromtrent niet werden geïnformeerd.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoekers ook verklaarden omwille van hun etnische origine in hun land van herkomst discriminatie te ondervinden, voornamelijk in de vorm van verbale uitlatingen.

In dit verband verklaarde verzoeker dat hij als persoon van Oezbeekse etnische afkomst werd uitgesloten op de arbeidsmarkt om een beroep uit te oefenen dat aansloot bij zijn studies, zijnde advocatuur of een functie bij een overheidsdienst, toen hij meteen na zijn studies in 2005 in deze sectoren naar werk zocht.

Omwille hiervan zocht hij een ander soort werk en startte hij datzelfde jaar nog een eetcafé op (zie zijn verhoorverslag van 5 oktober 2012, p. 6; zie haar verhoorverslag, p. 18).

Wat betreft deze beledigingen en discriminatie dient te worden opgemerkt dat deze, hoe laakbaar zij ook mogen wezen, niet kunnen worden beschouwd als een ernstig gevaar voor hun leven, vrijheid en/of fysieke integriteit.

Bovendien blijkt uit informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, geen systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van etnische minderheden als Oezbeken of Oeigoeren in het noorden van Kirgizië werd vastgesteld.

Hoewel niet wordt betwist dat verzoeker als etnische Oezbeek, moeilijker toegang had tot een beroep dat aansloot bij zijn studies, zoals de advocatuur of een functie bij een overheidsdienst, blijkt uit zijn verklaringen dat hij enkel anno 2005 naar een dergelijke baan heeft gezocht en hij in datzelfde jaar er wel in slaagde een eigen zaak te starten, waardoor bijgevolg niet kan besloten worden dat hij als etnische Oezbeek systematisch van de hele arbeidsmarkt zou worden uitgesloten.

Waar verzoekers stellen dat hun etnische origine in overweging moet worden genomen bij de algemene beoordeling van hun problemen en het feit dat ze het veel moeilijker hebben om op bescherming van de overheid te rekenen, wijst de Raad erop dat dit element wel degelijk bij de beoordeling werd betrokken, maar dat aan hun verhaal, gelet op al het voorgaande, geen geloof kan worden gehecht.

Daar de ingeroepen discriminatie niet dermate systematisch en ingrijpend is dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van verzoekers in het land van herkomst ondraaglijk wordt, kan dit evenmin volstaan om aannemelijk te maken dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren.

Ook de door verzoekers in het kader van hun asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande conclusie kunnen wijzigen.

Hun Kirgizische geboorteaktes en die van hun kinderen, hun huwelijksakte, hun rijbewijs, en het diploma bevatten louter informatie met betrekking tot hun identiteit en die van hun gezin, hun huwelijk en opleiding, die niet betwist worden, doch hebben geenszins betrekking op de door hen aangehaalde problemen.

De inhoud van de documentatie over de situatie van de Oezbeken in Kirgizië sinds de etnische conflicten in juni 2010 wordt evenmin betwist. In deze artikelen wordt echter niet specifiek naar verzoeker of de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten verwezen, en ze bevatten louter algemene informatie over de gebeurtenissen in Kirgizië in juni 2010 en de situatie van de Oezbeekse minderheid sinds deze gebeurtenissen.

Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier -die eveneens enkele artikelen bevat die verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag voorlegt-, en waaruit blijkt dat, hoewel ook in het noorden van het land een nationalistisch gevoel leeft, wat op individueel niveau kan uitmonden in daden van vervolging, er in deze regio actueel geen sprake is van een systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oezbeken.

Aangaande het verslag van het "World Uyghur Congress" (WUC) over de situatie van etnische Oeigoeren in Centraal-Aziatische staten van 12 oktober 2010 en een brief aangaande verzoekers van de voorzitter van het WUC, -die overigens verkeerdelijk stelt dat verzoeker van Oeigoerse afkomst is- waarin wordt verwezen naar de preciaire situatie van Oeigoeren in Kirgizië en andere Aziatische landen, dient te worden opgemerkt dat de inhoud van deze documenten vooral betrekking zou kunnen hebben op verzoekster, die immers van gemengde Oeigoers-Oezbeekse origine is.

Uit de informatie in het administratief dossier, blijkt nu dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren. Daarom kunnen de loutere Oeigoerse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling.

In de brief van 'L'association des Ouïghours de Belgique', wordt ten slotte vermeld dat verzoekers ook actief deelnamen aan manifestaties en andere activiteiten van deze organisatie in België. Dat ze, zoals verzoeker bovendien zelf verklaarde, actief deelnamen aan activiteiten en manifestaties in België om de belangen van de Oeigoeren te verdedigen, wordt niet in twijfel getrokken, doch blijkt nergens uit zijn verklaringen dat deze activiteiten verband houden met een vrees om terug te keren (zie het verhoorverslag verzoeker van 5 oktober 2012, p. 13).

Ter terechtzitting werd een attest van 5 februari 2013 neergelegd van psycholoog en psychotherapeut C. H. aangaande de dochter S.U. van verzoekers.

De Raad merkt op dat dit attest geen uitsluitel kan geven over de oorzaak van de reden waarom de S. U. psychologische moeilijkheden ondervindt en niet meer met onbekenden praat.

De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

Bovendien tonen verzoekers niet aan dat hun dochter zich niet tot psycho-medische hulp kan wenden in hun land van herkomst.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE